

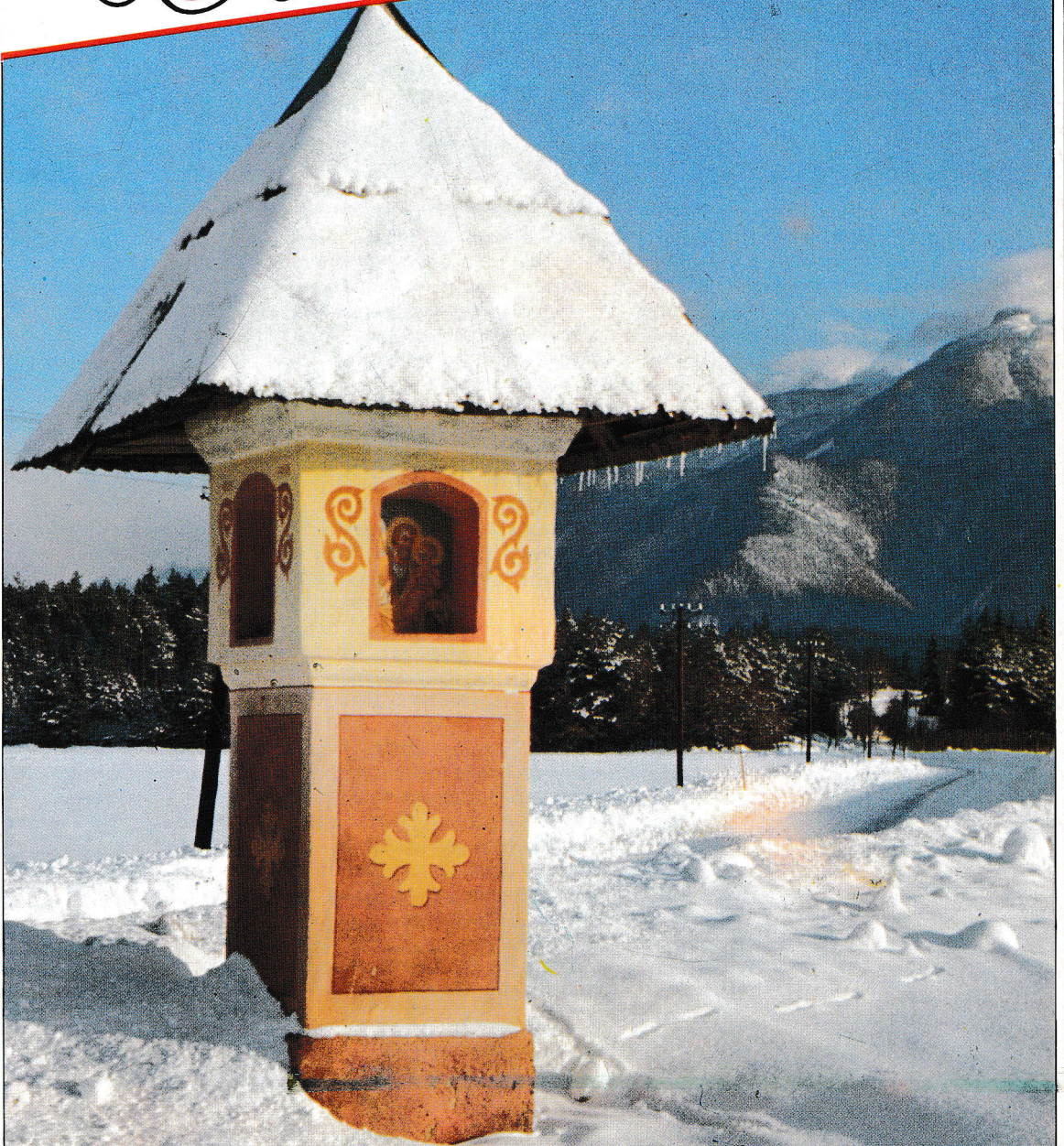
glasilo salezijanske družine

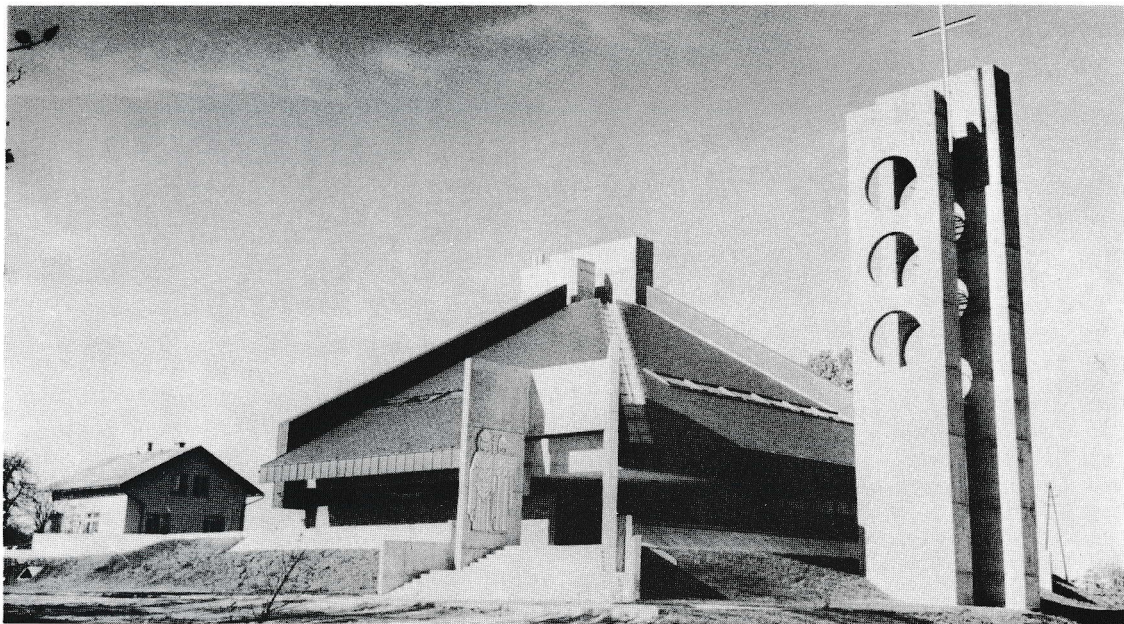
leto 1987

Salezijanski vestnik

številka

1

Cerkev sv. Cirila in Metoda še potrebuje našo pomoč

Verjetno ni vernega človeka v Sloveniji in mnogih izven meja naše domovine, ki ne bi vedeli, da se v sicer majhnih, toda turistično in zdraviliško po vsem svetu znanih Radencih gradi nova cerkev, ki bo posvečena apostoloma slovanskih narodov, svetima bratoma Cirilu in Metodu.

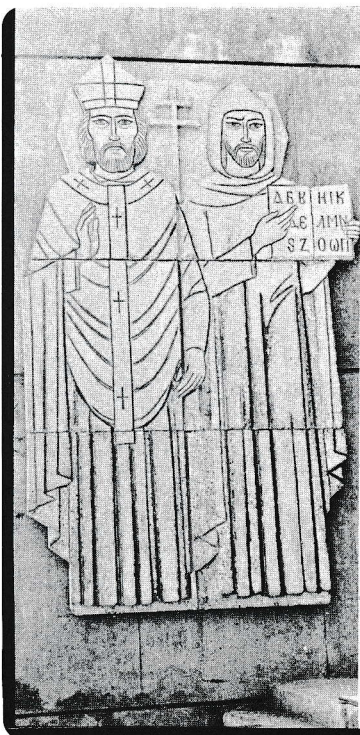
Zdraviliška kapela, kjer se bogoslužje opravlja še danes, je mnogo premajhna, da bi lahko zadostila potrebam župnije, ki šteje danes že okrog tri tisoč ljudi.

Gradbena dela so se začela pred dobrimi dvemi leti. Za praznik sv. Cirila in Metoda je bila blagoslovitev temeljnega kamna in marsikdo takrat ni verjel v uresničitev zamisli o takem objektu, kot ga je lahko videl na maketi. Danes, ko se v nebo dvigajo mogočni zidovi in se pri vhodu nad visokimi stopnicami predstavljata sveta brata, pa smo ponosni vsi farani radenske fare in prav radi pokažemo svojim sorodnikom od drugod, posebno pa še gostom, ki se mudijo na okrevanju v Radencih, kaj je bilo storjenega v teh dveh letih.

Upali smo, da bomo letošnje jaslice že postavljali okrog novega oltarja, toda naše želje se niso uresničile, radi pa bi videli, da bi se dela končala vsaj do naslednjega leta, ko bo deseta obletnica ustanovitve župnije. Največja težava, da so se dela tako zavlekla, je denar. Ob taki stopnji inflacije premnogi, ki bi sicer radi darovali svoj delež, komaj shajajo. Veliko, veliko več kot si lahko mislimo, so nam pomagali dobri ljudje iz tujine in sobratje salezijanci od zunaj. Župnik Franc Levstek je lansko leto na njihovo povabilo celo poletel čez veliko lužo, večkrat pa je obiskal tudi našo pobrateno župnijo sv. Družine v Nemčiji, kjer živi naš rojak iz Boračeve. Zahvaljujem se mu za vse, kar je že in bo še storil za našo župnijo.

V iskreni hvaležnosti molimo za naše dobrotnike. Vsi farani radenske župnije jim želimo globokega doživetja adventne skrivnosti in blagoslovljen in milosti poln božični čas.

*Omar Tina
članica ŽPS Radenci*

SALEZIJANSKI VESTNIK
Glasilo salezijanske družine

Izdaja Salezijanski inšpektorat v
Ljubljani

Uprava KNJIŽICE, Ljubljana–
Rakovnik

Leto 60 (1987)
Številka 1 (1. januar 1987)
Ureja Bogdan Kolar
Odgovarja dr. Stanis Kahne
Tisk Učne delavnice, Ljubljana

Fotografija na naslovni strani:
Vinko Zaletel

Naslov:
Salezijanski vestnik
Rakovniška 6 – p.p. 4
61108 Ljubljana

Na podlagi mnenja Republiškega
komiteja za kulturo z dne 17. 2.
1986 št. 4210–76/85 je Salezi-
janski vestnik oproščen promet-
nega davka.

Ustanovil ga je sv. Janez Bosko
leta 1877. V slovenskem jeziku
izhaja od 1904. leta.

Salezijanski vestnik po svetu
izhaja v 39 izdajah in v 18 različ-
nih jezikih (letna naklada preko
10 milijonov izvodov):

Argentina – Avstralija – Avstrija
– Belgija – Bolivija – Brazilija –
Čile – Ekvador – Filipini – Fran-
cija – Gvatemala – Indija (angle-
ški-malayalam-tamilski in telugu)
– Irška in Velika Britanija –
Italija – Japonska – Jugoslavija
(slovenski in hrvaški) – Kanada
– Kitajska (izhaja v Hongkongu)
– Kolumbija – Koreja – Litva
(izhaja v Rimu) – Malta – Mehi-
ka – Nemčija – Nizozemska –
Paragvaj – Peru – Poljska – Por-
tugalska – Santo Domingo –
Španija – Tajsa – Urugvaj –
Venezuela – Zaire – Združene
države Amerika.

Po zamisli ustanovitelja je Vestnik
vez med člani salezijanske družine.
Izhaja štirikrat letno. Obvešča o
življenju salezijanske družine
doma in po svetu ter posreduje
don Boskovo vzgojno izkušnjo.
Vestnik je don Boskov dar vsako-
mur, ki ga želi. Hvaležni smo za
vsak dar, ki nam pomaga pri
kritju stroškov tiskanja.

spoštovani bralci Salezijanskega vestnika

Vestnik prihaja med vas v nekoliko spremenjeni podobi. Dobil je barvo in se razširil za nekaj strani. Upam, da vam bo tudi takšen všeč. Med bralci še posebej velja pozdrav članom družine molivcev za duhovne poklice.

Besede sv. Janeza Boska in celotna zgodovina Vestnika pričujejo, da je bil Vestnik glasilo salezijanske družine, najtesnejša vez med različnimi skupinami učencev velikega svetnika mladih. Vsi, salezijanci, Hčere Marije Pomočnice, sotrudniki in drugi so imeli priložnost, da so sodelovali pri oblikovanju njihovega glasila. Povabilo velja še naprej. Veseli bomo vaše pošte, ocen in predlogov. Tako bo Vestnik z vsako številko dobival jasnejšo podobo. Če vam je všeč, ponudite ga še drugim. Tako se bo naša družina povečala. Okrepile se bodo naše moči pri uresničevanju apostolskih nalog, ki nam jih je zaupal don Bosko in nam jih vsak dan predstavlja tudi naša Cerkev. Salezijanski vestnik je tudi vaša revija.

V številki, ki je pred vami, boste našli odmev nekaterih dogajanj iz preteklosti. Salezijanske sestre so v več trenutkih proslavile 50–letnico prihoda na slovenska tla. V misijone je odšel naš novi misijonar, v preteklem letu kaplan v Cerknici, Danilo Lisjak. Med misijonskimi veterani je omahnila s. Julijana Špur. Obema sta posvečena članka na misijonskih straneh. Osrednje strani so posvečene salezijanski prisotnosti na Koroškem, med našimi rojaki. Štiridesetletnica dela na župnijah in tridesetletnica dela v Mohorjevih domovih sta bila priložnost, da o njih spregovorimo nekaj več.

Začeli smo drugo leto priprave na stoletnico don Boskove smrti. Po svetu smo priče številnim zamislim za to priložnost. Nekaj tega uresničujemo tudi pri nas. V enem naslednjih vestnikov bomo o tem zapisali kaj več. Bližajoča se obletnica pa nam vsem prinaša spodbudo, da še z večjo gorečnostjo in iznajdljivostjo delamo za razširjanje božjega kraljestva v nas in v okolju, kjer živimo. Sv. Janez Bosko in njegov zgled sta nam lahko v pomoč pri odločanju. Pred nami so veliki dnevi. Po meri lastnega prizadevanja bomo doživeli lepoto božičnih praznikov. Bog prihaja med nas, da bi mu bili bližje.

Z iskreno hvaležnostjo in molitvenim spominom smo v jesenskih dneh iz dneva v dan doživljali naklonjenost sotrudnikov in salezijanskih prijateljev, ki so od svojih za vsakodnevno življenje potrebnih pridelkov darovali za oblikovalne domove salezijancev in salezijanskih sester.

Hvala vsem!

Bog plačaj tudi vsem, ki so poslali prispevek za izdajanje Salezijanskega vestnika.

Naj vse, salezijance, Hčere Marije Pomočnice, don Boskove prostovoljke, sotrudnike, bivše gojence, molivce za duhovne poklice in vse salezijanske prijatelje osreči priprava in doživljanje božičnih praznikov.

**BLAGOSLOVLJEN BOŽIČ IN SREČNO, ZDRAVO IN
MILOSTI POLNO LETO 1987!**

Jubilej škofa dr. Stanislava Leniča

Dr. Stanislavu Leniču, naslovnemu škofu vazisarskemu in ljubljanskemu pomožnemu škofu, velikemu prijatelju salezijanske družine, sv. Janeza Boska, njegovih duhovnih sinov, s katerimi je delil trenutke teme in svetlobe, trpljenja in veselja, nemoči in upanja izrekamo najboljše želje ob njegovi 75-letnici.

„Z Marijo Pomočnico je sv. Janez Bosko opravil velika dela, z njo je sv. Janez Bosko imel tako velike uspehe v svojem življenju in z njo, Marijo Pomočnico kristjanov, so prišli med nas naši sobratje salezijanci in hočejo med nami utrditi njeno kraljestvo in kraljestvo njenega Sina Jezusa Kristusa. Prišli so med nas, ko je vladal ljubljansko škofijo velik Marijin apostol škof Anton Bonaventura Jeglič, ki je imel v svojem geslu zapisano: ‚Naj pride tvoje kraljestvo po Mariji.‘ Bil je sam velik častilec Marijin, z Marijo je prenavljal škofijo, ustanavljal Marijine družbe za vse različne stanove in lahko rečemo, da v mnogočem še danes živimo od tega njegovega gorečega apostolskega delovanja, od te marijanske vzgoje, s katero je on hotel vzgajati naše verno slovensko ljudstvo. Lah-

ko razumemo, zakaj je vesel sprejel tudi brate salezijance v našo škofijo, ker je vedel, da mu bodo pomagali utrjevati Marijino in Kristusovo kralje-

stvo med slovenskim narodom“ (škof Stanislav Lenič, na Rakovniku 10. sept. 1977).

S posebno hvaležnostjo se škofa Stanislava Leniča spominjajo številni salezijanci, ki jih je postavil za brate v moči zakramenta posvečenja, za Kristusove duhovnike, za službo ljudem.

Mnogim don Boskovim učencem je „posodil poslednjo pot“ in jim spregovoril s toplino velikega prijatelja.

Rad prihaja k Mariji Pomočnici na Rakovnik, da skupaj z molivci za duhovne poklice moli in prosi za nove delavce v Gospodovem vinogradu.

Za vse smo smu hvaležni. Velikokrat je v naših mislih. Zanj in za njegovo delo v Cerkvi na Slovenskem prosimo Marijinega varstva in obilnega božjega blagoslova.

Ljudska vernost in salezijanci

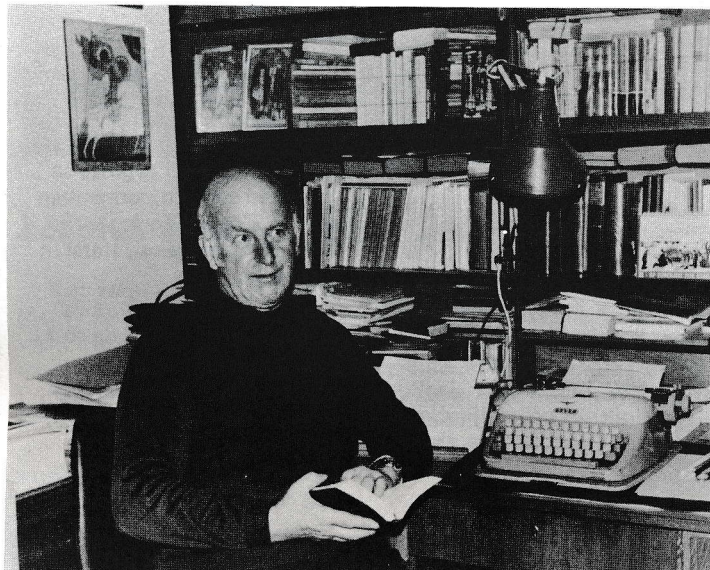
Na mariborskem oddelku teološke fakultete je bilo od 24. do 28. avgusta Mednarodno srečanje salezijanskih strokovnjakov za različna vprašanja

življenja don Boskove družine. To je bilo že petnajsto srečanje te vrste. Okoli 40 udeležencev je svoja premišljanja posvetilo ljudski vernosti ter njenemu

vplivu na versko vzgojo mladine. Predstavnik vrhovnega predstojnika salezijanske družine je bil pokrajinski svetovalec Dominique Britschu. V pripravi na srečanje in za samo izvedbo je skrbel dr. France Škrabl, profesor na Teološki fakulteti v Ljubljani.

„Odrasli kristjani si moramo prizadevati, da mladi najdejo

svoj način stika z versko skupnostjo, v kateri bodo po svoje izpovedovali vero, je povedal dr. Škrabl. Današnji mladini, kajpada, ne bodo vsiljevali preživelih šeg in običajev. To je proces, ki je nepovraten. Pomagati pa jim moramo pri ustvarjanju zdravih verskih navad, ki jim ustrezajo. Kajti mladi morajo ostati mladi današnjega časa.“

Zahvala dr. Stanisu Kahnetu

Po nekajletni prekinitvi po drugi svetovni vojni je Salezijanski vestnik ponovno oživel leta 1969, ko je izšla prva številka in se je imenoval Zvon Marije Pomočnice. Z vsako številko je bil obsežnejši in lepše opremljen. Za don Boskov praznik 1973 je spet izšel s pravim imenom Salezijanski vestnik. Začel je izhajati štirikrat letno.

Zaslужen za oživitev in današnje podobo je dr. Stanis Kahne, ki je bil glavni in odgovorni urednik od 1969 do 1986. Telega leta je uredništvo predal v mlajše roke. Inšpektor Ljubljanske salezijanske inšpek-

torije sv. Cirila in Metoda Anton Košir je ob imenovanju zapisal: „Dosedanji urednik dr. Stanis Kahne je že večkrat izrazil željo, da bi to dolžnost izročil komu drugemu. Ob tej priliki mu izrekam iskreno priznanje in zahvalo za veliko delo, ki ga je opravil v sedemnajstih letih kot obnovitelj Vestnika in urednik. Naj mu Bog na priprošnjo sv. Janeza Boska bogato povrne vse žrtve, ki jih je vložil v to pomembno delo. Hvaležen sem mu, ker je pripravljen še naprej opravljati dolžnost odgovornega urednika in sodelovati pri oblikovanju Vestnika tudi v prihodnje.“

Še en rojak v Argentini

„Precej časa je že, kar sem prejel z velikim veseljem in presenečenjem vaš list Sobotom po svetu. Zelo me je zanimalo, kaj delate salezijanci v Sloveniji. Zdi se mi krasna zamisel, da se povezujemo med seboj kot Slovenci, se spodbujamo in sporočamo izkušnje.

Naj se na kratko predstavim: moje ime je Toni Qualizza (Hvalica). Sem sin Slovencev. Mama je Gorenjka iz Vodice, ata pa je sin Benečanov, kar je vzrok mojega poitalijančenega priimka. Star sem 22 let, od katerih sem že skoraj štiri leta salezijanec. Noviciat sem naredil leta 1982, in zaobljube januarja naslednjega leta. Sedaj sem v šoli sv. Frančiška Saleškega, kjer opravljam pastoralno delo, obenem pa dopolnjujem študije — končujem 4. letnik profesorstva filozofije. V skupnosti nas je sedem sobratov, 4 duhovniki in 3 kleriki, z nami pa je še 10 aspirantov.

Opravljam delo kot katehet in razrednik 14—letnih fantov, ki jih je v dveh razredih 50. Ob nedeljah in praznikih pomagam tudi v mladinskem domu. Sodelujem tudi v inšpektoriatnem glasilu. Zelo rad zahajam k slovenskim prireditvam in če je potrebno, tudi kaj pomagam. Versko kulturno življenje Slovenske skupnosti posebno v Buenos Airesu je zelo razgibano. Dela ne primanjkuje.

Rad bi omenil še nekaj: Janez Žerovnik in jaz sva bratranca, njegova mama in moja mama sta sestri. Zato se še bolj čutim povezanega s slovenskimi salezijanci.

Najlepša hvala za pozornost in še naprej za „dopisovanje!“

Tone

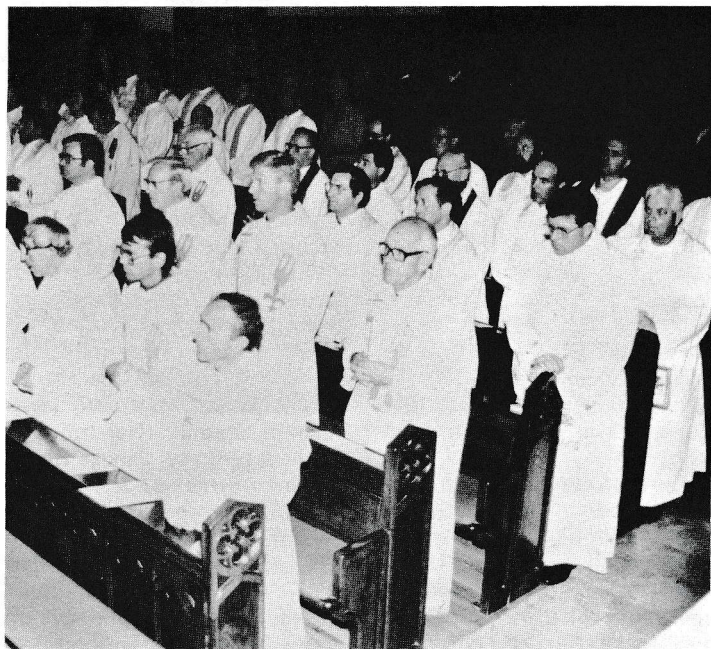
Večne zaobljube

Pomemben korak v življenju redovnikov in redovnic so večne zaobljube, dokončna odločitev za življenje v redovni ustanovi. Po dobi začasnih zaobljub pomeni ta korak, da kristjan vse svoje življenje želi hoditi za Gospodom. 28. septembra 1986 je v rakovniškem svetišču izrekel svoj „da“ bogoslovec Janko Ivančič. Z njim so se veselili njegovi sorodniki in prijatelji, člani salezijanske družine in vsi, ki so se to nedeljsko popoldne zbrali v cerkvi Marije Pomočnice.

Inšpektorialni dan

Vsako leto se salezijanci vsaj za en dan zberejo in v skupnih trenutkih spregovorijo o življenju in delu inšpektorialne skupnosti. Srečanje je znamenje bratske povezanosti, ko čutijo, da so družina, da se imajo radi, da so med njimi spletene vezi zaupanja, prijateljstva in ljubezni. Je priložnost, da vsak sobrat doživi znak hvaležnosti za poslanstvo in delo, ki ga opravlja. Srečanje pa je tudi skupen premislek in načrtovanje dela v letu, ki je pred njimi.

Za zadnji dan skupnosti je mednje prišel tudi pokrajinski svetovalec Dominique Britschu. Skupnemu pogovoru, razmisleku, načrtovanju in molitvi so pri lepo pripravljene maši prosili blagoslova od zgoraj.

Prve zaobljube

Prve dni meseca avgusta so za želimeljsko salezijansko skupnost vsako leto nekaj posebnega.

Novinci, ki se vse leto skupaj z magistrom in njegovim pomočnikom, trudijo, da bi spoznali don Boska, zgodovino salezijanske družbe in posamezne vidike življenja Cerkve, z duhovnimi vajami naredijo še zadnji del priprave na vstop v salezijansko družbo.

In nato pride slovesni dan zaobljub, letos je to bilo najprej za večino 9. avgusta in še 31. oktobra, za enega od njih, ki je bil avgusta še premlad za tako pomemben korak. Z njimi so se veselili sobratje salezijanci, starši in prijatelji.

Sami so pokazali, da so z veseljem storili ta korak, pri tem jim je pomagala pesem, izbrane besede, zadovoljstvo, ki je sijalo z njihovih obrazov. Želimo jim veliko vztrajnosti!

Začetek šolskega leta v Želimljah

Kot vsepovsod so se tudi letos v Želimljem odprla vrata vsem tistim, ki so se odločili da bodo šli za Gospodom. Prihajali so ves dan iz raznih krajev Slovenije. Sprejemam jih. Na obrazih fantov opažam veselje, zadovoljstvo, hkrati pa tudi zaskrbljenost: Ali bom vztrajal? Mi bo šlo v šoli?

Nekatere so pripeljali starši. Marsikatera mati je ob slovesu, čeprav srečna, da se je sin odločil iti za Kristusom, potočila solze.

Zavod je ponovno zadihal. Prostori, ki so bili prazni, so se napolnili. Pesem, ki je med počitnicami utihnila, se je ponovno oglasila. Drug drugemu si pomagamo in premagujemo težave, s katerimi se srečuje vsak mlad človek. Razlika je v tem, da na prvo mesto ne postavljamo materialnih dobrin in da si za vzor ne izbiramo kako „zvezdo“ ampak Kristusa. Trudimo se, da bi dosegli cilj, h kateremu čutimo, da smo poklicani. Upamo, da bomo v tem poklicu naredili kar največ dobrega, tako za Kristusovo Cerkev kakor za človeško družbo. Človek sam ne more storiti ničesar,

če ne gradi na temelju, ki je Jezus Kristus. Novo šolsko leto smo začeli v tesni povezanosti z njim. Njemu smo se izročili in ga prosili, naj nam stoji ob strani, nam pomaga premagovati težave in v knjigah odkrivati ne le človeško modrost, temveč temveč božje načrte.

Letos so se nam pridružili trije novi člani. Veseli smo jih, saj so vsi polni dobre volje in odločeni iti po poti, na katero so stopili.

— *Marko, ko si prišel v salesijanski zavod, so te pripeljali starši. V pogovoru z njimi sem začutil, da ste med seboj zelo povezani. Kakšna je bila ločitev od doma?*

— Večkrat sem si že prej zastavljaj vprašanje, kakšna bo ločitev od doma. Vsakokrat pa sem si odgovoril, da je to še najbolj pravilna pot zame. Seveda mi je bilo slovo malo težje, kakor sem si poprej lahko domišljjal. Toda še isti dan sem se vživel v prijetno družčino.

— *Danes mnogokrat slišimo, kako nekateri ljudje pomilujejo fanta ali dekle, ki se odloči za duhovni poklic, češ da je to danes težek poklic. Ali misliš, da je res tako?*

— Za današnji čas je duhovniški poklic res nekoliko težek, toda želja mnogih, ki se odločajo za ta poklic, da bi oznanjali Kristusov evangelij v sedanjem svetu, je močnejša

kot vse bogastvo, ki bi ga človek dobil v zameno za ta čudoviti poklic. Stvar ni v tem, da si pred tem vprašanjem zatiskamo oči, kajti, ko jih odpremo, je zopet pred nami. Treba se je prepustiti božji volji in moliti v ta namen, le tako je mogoče doseči duhovniški poklic in ga tudi ohraniti.

— Peter, kdaj si bil prvič na duhovnih vajah? Kaj te je nagnilo, da si si izbral ta poklic?

— Prvič sem bil na duhovnih vajah v sedmem razredu. Od daleč sem opazoval to življenje. Med nami je vedno bil tako imenovani 'asistent'. Njegov obraz je bil nasmejan, pripravljen dati kako dobro, spodbudno besedo. Poleg tega pa me je v ta poklic vabil don Bosko. Vedno sem si želel, da bi pomagal drugim, zlasti mladim. Videl sem, da bom to najlažje uresničil v don Boskovi družbi, ki ima prvo nalogo delati z mladimi.

— Kakšno se ti zdi življenje v zavodu?

— Življenje v zavodu je pestro. Vedno si zaposlen, nimaš časa za lenuharjenje. Najbolj me veseli, da med nami ni polovičarstva, ampak ko je potrebno, skupaj zgrabimo, tako pri delu kakor pri športu, ki ga ne manjka. Počutim se, kakor doma.

— Berti, zakaj si se odločil za duhovniški poklic?

— V Želumlje sem večkrat prišel na duhovne vaje. Ugaja mi salezijanski način življenja in dela. Čutil sem, da me Jezus kliče: „Pusti vse, ter pridi in hodi za menoj.“ Zelo rad delam tudi z mladimi. To mi bo tudi pomagalo, ko bom nekoč postal don Boskov duhovnik. Ko sem povedal župniku, kaj nameravam, je bil tega zelo vesel. Najine vezi so se potem še bolj utrdile.
Jože Filej

Nova župnija sv. Janeza Boska v Mariboru

Dne 30. novembra 1986, na praznik apostola Andreja, zavetnika mariborske škofije, je mariborski škof dr. Franc Kramberger ustanovil novo župnijo v predmestju Maribora; njen zavetnik je apostol mladine sv. Janez Bosko. Župnijo je za trajno izročil v upravo salezijanski družbi.

Župnija sv. Janeza Boska obsega naselje, ki ga imenujejo Maribor-jug ali tudi Nova vas II in je novi predel mesta Maribora, kjer gradijo stanovanjske bloke. Ti bloki bodo imeli približno 9000 stanovanj s tridesetimi tisoči prebivalcev. Del teh stanovanj je že naseljen in v njih že sedaj živi približno osem tisoč ljudi, ki pa so iz različnih krajev Slovenije in Jugoslavije in so v glavnem katoličani. Področje, na katerem je ustanovljena nova župnija, je dosedaj manjši del pripadal k župniji Sv. Rešnjega telesa, večji dal pa k župniji Sv. Frančiška Asiškega v Radvanju.

Salezijanska družina in vsa Cerkev bo leta 1988 obhajala spomin 100-letnice don Boskove smrti. Nova župnija in cerkev v čast sv. Janezu Bosku, ki jo bo treba še zgraditi, bo lep

spomenik zahvale velikemu apostolu in vzgojitelju mladih, hkrati pa močna spodbuda za nas salezijance in don Boskove prijatelje za prizadevno apostolsko navzočnost med slovensko in mariborsko mladino. Don Bosko je namreč izreden dar za vso Cerkev. Upamo, da bo to postal tudi za Maribor in njegovo mladino.

V Sloveniji je veliko prijateljev in častilcev sv. Janeza Boska. Posebej številni so v mariborski škofiji, kjer je doma večina slovenskih salezijancev in je sotrudištvo precej razširjeno. Veselimo se ustanovitve nove župnije. Obenem smo hvaležni mariborskemu škofu in njegovim sodelavcem pa tudi okoliškimi župnikom, da so z veseljem sprejeli medse don Boskove duhovne sinove.

Župnik nove župnije in njegov pomočnik se bosta v kratkem naselila v hiši na Dragonjjevi ulici 6, od koder se bodo začele odvijati vsaj nekatere župnijske dejavnosti. S skupnimi močmi bomo pomagali župniji, da bo lahko začela delovati. Marsikdo (kot sotrudiniki iz Beograda) so se povabili že odzvali.

Pj

Izteka se „leto miru“, ki so ga za leto 1986 razglasili Zdrženi narodi. Ne izteka pa se še nemir, ki danes vlada v svetu. Nemir ima tisoč obrazov, ime mu je „Legija“, ker jih je veliko (gl. Mr 5,9). Nemir je satanovo delo v človeku, vsejal ga je najprej v Adamu in Evi, obrodil pa je v Kajnovem uboju Abela. Od tedaj se ta rdeča nit vleče skozi zgodovino človeštva.

Leto miru – leto nemira

Nemir ima obraz sovraštva, ki se poraja v človekovem srcu, vedno proti komu: proti Bogu, proti sebi, proti bližnjemu.

Nemir so zato vojne, revolucije, terorizem, krivice, izžemanja, revščina, bogastvo, nezvestoba, zavist, ljubosumje, uničevanje nerojenih življenj...

Vse to se je dogajalo letos vsak dan na vseh koncih sveta, tudi v neki meri pri nas.

Ta legija nemira divja še vedno na razne načine v Vietnamu, Kampučiji, Afganistanu, na Filipinih: boji, taborišča smrti, uničevanje... Ogenj nemira gori v raznih deželah Afrike: Južna Afrika, Angola, Uganda, Mozambik... Razna gibanja za osvoboditev izpod krivičnih režimov v Latinski Ameriki: v Peruju, kjer gibanje nosi Luciferjevo ime „Svetla pot“, v Čilu, v Salvadorju, kjer se je zamajala tudi zemlja, v Nikaragvi... V imenu Alaha se borita že šest let uporno in krvavo Homeinijev Iran z Irakom. V srednjevzhodni „Švici“, v Libanonu divja že več kakor deset let bratomorni boj med državljani raznih ver in političnih prepričanj... Palestinskemu ljudstvu hočejo njihovi voditelji izbojevati neodvisnost s terorizmom.

Spačeni obraz te legije krvi ni prizanesel bogati, porabniški, neverni Evropi: ugrabitev ladje Achille Lauro, masakar na letališču v Rimu in na Dunaju, pokol Židov v carigrajski sinagogi, atentati na Severnem Irskem, v Baskiji in Španiji, v Nemčiji in Franciji in drugod...

Vse, kar se dogaja tudi v tem letu „miru“, je čudovito opisal navdihnjeni pisatelj v knjigi Modrosti:

„Potem ni bilo dovolj, da so se motili v božjem spoznanju, ampak v velikem notranjem miru, v katerem živijo zaradi nevednosti, imenujejo tolikšno zlo celo mir. – Ko namreč opravljajo detomorne obrede ali tajna bogočastja ali divja popivanja s čudnimi običaji /kult

Satana v raznih velemestih zahoda/, ne ohranjajo čistosti ne življenja ne zakonov, ampak drug drugega ali zavratno morijo ali žalijo s prešuštvo. Vsevprek je kri in umor, tatvina in zvijača, pokvarjenost, nezvestoba, upor, kriva prisega, vznemirjanje dobrih, pozaba hvaležnosti, skrunjenje duš, zamenjavanje spolov /posledica je AIDS/, nestalnost zakonov /ločitve/, prešuštvo in razuzdanost. Zakaj češčenje brezimnih malikov je vsakega zla začetek in vzrok in konec“(14,22–27).

K temu opisu stvarnosti je nihče drug kakor Pavel napovedal:

„To pa vedi! V poslednjih dneh bodo nastopili hudi časi. Ljudje bodo namreč sebični, lakomni, bahavi, prevzetni, nehvaležni bodo in brezbožni, trdosrčni, nespravljivi, obrekljivi, razuzdani, divji, brez dobrotljivosti, izdajalski, predrzni in napuhnjeni, bolj se bodo navduševali za naslade kakor za Boga, pobožnost bodo hlinili in prezirali njeno moč. Teh se izobljil!“(2 Tim 3,1–5).

In še napoved iz Razodetja: „Tedaj je prišel drug konj, rdeč kot ogenj. Tistemu, ki ga je jezdil, je bilo dano odvzeti mir z zemlje, tako da se ljudje koljejo med seboj. In dobil je velik meč“(6,4).

Je po tej podobi grozot, ki se dogajajo danes v svetu, sploh mogoče kaj napraviti za mir?

Prav zato je Bog, ki je Ljubezen, poslal svojega Sina na ta svet, da bi mu dal svoj mir: „Zato nas bo obiskal Vzhajajoči z višave, da razsvetli vse, ki sede v temi in smrtni senci, in naravna naše noge na pot miru“(Lk 1,78–79), in „Blagoslovljen kralj, ki prihaja v Gospodovem imenu! Mir v nebesih in slava na višavah“(Lk 19,38). In ko je Jezus prišel, je po svojem vstajenju dejal apostolom: „To sem vam povedal, da boste imeli mir v meni. Na svetu boste prihajali v stisko, toda zaupajte, jaz sem svet premagal“(Jn 16,33).

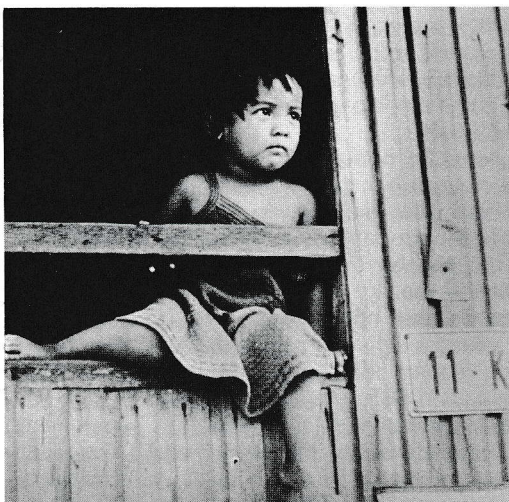
Iz tega zaupanja v Kristusov mir, ki ima samo en obraz, še posebno danes Cerkev vliva zaupanje v možnost miru. Pomislimo na spodbude, ki jih daje s svojo pomirjevalno besedo in nastopi. Čim večji je v svetu nemir, tem bolj glasno se dviga glas Kristusovega pastirja, ki roti sprte strani k miru, in pri tem odkriva najgloblje vzroke nemira: okrožnice, zadnja je o Svetem Duhu, Gospodu, ki daje življenje; njegova mirovna romanja po svetu, zlasti v dežele, kjer je revščina, krivica, nemir, boj za pravico. Lahko rečemo, da je sedanjí papež Janez Pavell. neutruđen oznanjevalec miru.

In še zadnje veliko oznanjevanje miru in klic k miru v Frančiškovem Assiziju. Papež je povabil vse predstavnike religij, da bi vsak zase in vsi skupaj molili za mir. Veliki dan skupne molitve je bil 28. oktobra letos. Zavedajoč se, da samo od Boga prihaja pravi mir, so se odzvali k molitvi: katoličani, pravoslavni, evangeličani, muslimani, budisti, hindujci, šintoisti, afriški in indijanski animisti. Bil je to resnično „koncil miru“. Ko jih je Janez Pavel pozdravil, je dejal njim in vsemu svetu: „Ni dovolj za mir samo moliti, zanj je treba tudi delati!“ Ta „koncil miru“ ni bila papežu pretveza za „mešanje ver“, temveč ob spoštovanju in enakopravnosti vsake moliti in delati za mir.

Med vsemi religijami danes najbolj vre muslimanski svet. Moral bi se spomniti, kar je zapisano v njihovi sveti knjigi Koranu: „Če bi jaz hotel, bi ustvaril samo eno družino vas vernih. Toda hotel sem, da so z vami tudi judje in kristjani, zato da boste tekmovali v dobrem. Po vstajenju pa vam bom razodel, zakaj ste se med seboj prepirali zaradi vere.“

Ob Jezusovem rojstvu so angeli peli: „Slava Bogu na višavah in mir ljudem, ki so mu po volji.“(Lk 2,14)

stk

Strah, vojne, nemir, pomanjkanje – prihodnost, ki sodi k dediščini mladega življenja

25. januar 1987

Počastimo sv. Janeza Boska

„Don Bosko živi“ – samo tako je smiselno praznovanje 100-letnice njegove smrti 31. januarja 1888. Da bi don Bosko živel v nas in po nas, zato triletna priprava na leto 1988.

Na to nas bo v prihodnje opozarjala nova slika sv. Janeza Boska („oltar“), ki jo je naslikal akademski slikar Tomaž Perko.

1.

Vsi člani salezijanske družine ste vabljeni k nedeljskim popoldanskim pobožnostim v januarju, ki bodo ob 14.30, in sicer:

- 4. januarja pripravijo salezijanci z Rakovnika
- 11. januarja pripravijo salezijanske sestre
- 18. januarja pripravijo salezijanci iz Želimljega

2.

25. januarja osrednje praznovanje

- 14.30 akademija v čast don Bosku odkritje—blagoslovitev slike sv. Janeza Boska
- slovesno bogoslužje vodi škof Kvas

3.

31. januarja, liturgični praznik – celodnevno čiščenje

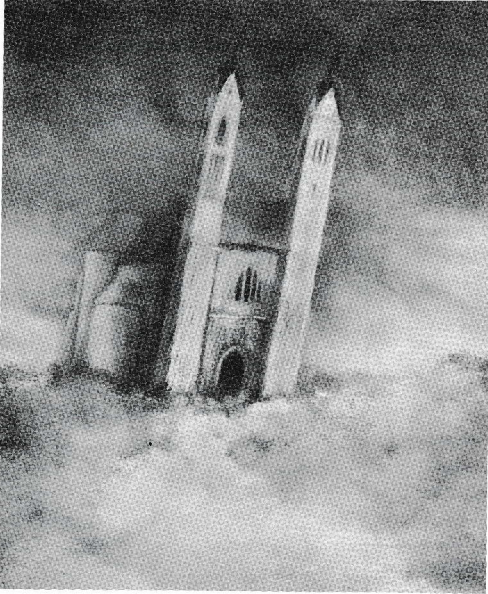
- 18.00 slovesno somaševanje

Posvežimo podobo svetega Janeza Boska v svojem življenju, naj zažari v novem sijaju. Pridite, počastimo sv. Janeza Boska!

Salezijanci

V središču salezijanskega duha je pastoralna ljubezen, ki sili k neutrudni delavnosti za Gospoda. Don Bosko jo je strnil in izrazil v geslu: Daj mi duše, drugo vzemi. Pričeval jo je tako, da je med fanti ponavzočeval usmiljeno ljubezen Očeta, odrešenjsko ljubezen pastirja Kristusa in ogenj Duha, ki preobraža svet.

E. Vignano

Julijsko sonce se dviguje. Sveže megle Gosposvetskega polja se ne dajo kar tako pregnati. Boj sonca in megle, gospodarja svetlobe in služabnice teme! Pogled z vrha Krnskega gradu je enkrat. Žarki sonca postajajo močnejši. Kot nekakšne sulice prebadajo gosto kopreno megle. Ta se začenja trgati, plahneti, porazgubljeni. Nekje v ozadju se dvigujejo v nebo pojoči obrisi Gospe svete. Kakor v zadnji jezi se megle še enkrat zapeljejo okrog zvonikov in izginejo v žarkih sonca.

Ladja – mi v njej

A pogled ostane. Ne le na Gosposvetskem polju, ne le na obsijanih zvonikih Gospe svete. Pogled gre dalje. Vesla skozi stoletja. Tja h koreninam našega naroda, ko je potujoči Kristusov glasnik (iz ponižnosti si je nadel ime Modest=ponižni) postavil prvo cerkev: Gospe sveti v čast. Gospe – saj je Vnebovzeta, saj je Gospod—arica, Gospojnica. In še danes je po Koroškem toliko cerkva posvečenih Mariji – predvsem Mariji vnebovzeti. Poveljani, zmagovalki, njej, ki je na cilju, ki postaja naša Zagovornica, Priprošnjica, Pomočnica...

In misel, ki ne hiti več le v preteklost, marveč v lastno srce, vedno bolj ogreto od prodirajočega sonca, odkriva naprej: na začetku naše zgodovine stoji Marija, mati, žena... Tako močno je vstopila v naše življenje, v našo zgodovino, da smo dobili posebno obeležje, rekel bi, posebno barvo. Kar ne vemo, da bi še kakšen drug narod imel pisatelja kot je naš Cankar, ki bi zmozel take himne materi! Kar so drugi narodi premogli s plemiči in vojsko in zunanjo močjo, to je naš narod premogel s čudovitimi materami, ki so se navdihovale pri Mariji.

Sv. Janez Bosko je v letih najglobljih izkušenj in največjih navdihov spoznal, da je Marija predvsem Pomočnica božjemu ljudstvu. Pa ne zato, ker bi mu izprosila neke izredne čudeže: ozdravljala najtežje bolezni,

napolnjevala blagajne z darovi, metala s prestolov razne diktatorje, totalitariste in samopašne voditelje. Marija je pomočnica predvsem zato, ker matere navdihuje s svojim življenjem, zgledom in priprošnjo, da so dobre in plemenite matere; ker ženam razodeva, kaj je njihovo poslanstvo; ker Bogu posvečenim dušam razkriva lepoto nedeljnosti srca; ker Cerкви prebujajo okus in željo po darovanju... Marija je čudežna Mati, ker danes kljub vsemu razsajanju totalitarizma, terorizma, brezmejnega in najbolj gnusnega in najbolj zahrbtnega uničevanja življenja v tolikih mladih prebujajo željo po plemenitosti. Oni dan sem srečal fanta, ki hoče vsak dan k maši, da bi se ohranil plemenitega. Dekleti mi pripovedujeta tako čudovite slutnje duhovnosti...

Tisti dan megle in sonca sem bil v družbi umetnika. V še dokaj močni megli se je za dalj časa ustavil v svetišču Gospe svete. Začutil je, kako v mogočni ladji biva. V tej megli, kakor da je na odprtem morju. Naš materin jezik je v njeni okolici, žal, utihnil. Onemela je tudi naša pesem, molitev, občudovanje... V sijoče Marijine oči ni več uprtih toliko naših oči. Je zato toliko razbijajočih se zakonov, družin, razočarane mladosti, izginjajoče kulture...? Roka mu je narisala nagibajočo se ladjo.

Ladja, v kateri smo vsi: ti in jaz.

Stanislav Hočevnar

Srečanje s salezijanci

Imel sem komaj šest let (smo na začetku tega stoletja). Začenjal sem prebirati prve črke, saj sem prvi razred osnovne šole začel s petimi leti. Samo ena revija je prihajala v našo hišo. Prinašala je zanimive ilustracije, ki so se mi vtisnile v domišljijo. To je bil Salezijanski vestnik. Z odprtimi usti sem gledal čudne fotografije z napol nagimi „divjaki“. Bili so oboroženi s sulicami in puščicami, ob njih pa so bili duhovniki kot pri nas doma, v naši domači vasi. V spomin se mi je vtisnil tudi ovitek Vestnika: vedno je bila v obrisu predstavljena ura, najbrž je bila reklama. Za Vestnik tistih let imam še poseben občutek: potiskan papir je čudno dišal po petroleju.

To je bilo moje prvo srečanje s salezijanskim svetom. Ko danes gledam nazaj na vse te dogodke, se ne morem znebiti misli, kako se Previdnost „poigrava“ z življenjem ljudi. Salezijanski vestnik mi je pri šestih letih odkril svet, ki je kasneje postal smisel mojega življenja. Ne samo to. V letih ne tako kratkega služenja don Bosku je bil med najlepšimi čas, ko sem delal za Vestnik.

Bližnji stik s salezijanskim svetom sem doživel prav kmalu, ko je moj starejši brat začel gimnazijo v bližnjem salezijanskem zavodu. Zaradi neke naravne nesreče se je izjemoma za nekaj dni vrnil v družino. V zavodski uniformi se mi je zdel nekaj izrednega. Gledal sem ga s spoštovanjem in nevoščljivostjo. V hiši ni govoril o ničemer drugem kot o svojem zavodu, o salezijancih, imenoval jih je z imenom in samo „gospod“ (jaz sem bil duhovnike navajen klicati prečastiti), opisoval je njihovo sposobnost za igro, zagretost na različnih igriščih, kar si nisem mogel predstavljati za „prečastite“ v našem kraju. V domišljiji mojih sedmih let je bil zavod drugačen svet, kjer otroci živijo srečni.

Prvega salezijanca pa sem lahko videl kakšen mesec kasneje ko sta dva goreča duhovnika pripravila mladinski dom. Spomni njam se: neko popoldne sem vstopil na župnijsko dvorišče in zagledal gručo dečkov, ki so brez uspeha lovili „duhovnika“. Ta je tekel in poskakoval kakor strašilo: rekli so mi, da je salezijanski klerik. Med obiskom svojih domačih se je otrokom približal na način, o katerem nismo mogli niti misliti. Seveda se mi je razigrani klerik globoko vtisnil v spomin, tudi te besede so dokaz za močan vtis. Nekaj let pozneje sem ga videl v popolnoma drugačnem stanju. V prvi svetovni vojni je bil težko ranjen in je izgubil nogo. Postal je duhovnik ugleden profesor biologije, spoznal se je na medicino, zaradi posledic amputacije pa je veliko trpel in umrl v najboljših letih.

V istem oratoriju sem spoznal še eno razsežnost salezijanskega življenja – gledališče. Med dramami in tragedijami sem v odmoru rad prisluhnil spevom Janeza Cagliera (salezijanca, za katerega so govorili, da je odgovoren za gledališče). Še vedno mi v ušesih zveni otožna pesem zapuščenega „dimnikarčka“: nisem vedel za pomen besed, a fantova pesem me je zadel v živo.

Takšna je bila moja prva predstava o salezijancih: skupek slik o duhovnikih med divjimi rodovi, duhovnikih, ki poučujejo v zavodih, a radi igrajo z mladimi in zanje pripravljajo lepe pesmi.

Alojzij R.

V prijetnem družinskem razpoloženju smo spregovorili. Iz kuhinje je prihajal vonj okusne večerje. V otroški sobi je tekel boj med dolžnostmi in zabavo, domačimi nalogami in igrami. Od časa do časa je prevladoval Gregorjev glas, glas četrtošolca. Že v naslednjem trenutku sta bili glasnejši sedemletna Katja in tri leta mlajša Alenka.

Je mogoče imeti enega od otrok raje kot druge? Delati med njimi razlike?

Težko, da bi človek hote in zavestno delal razliko, de oče. Morda je kdaj kateri od staršev odsoten in takrat se ga otrok odvadi, pozabi nanj. Lahko je to vzrok delo, služenje vojaškega roka. Ko sem bil jaz pri vojaki, se je sin navezal na mater in po vrnitvi me ni poznal. Kar nekaj časa je trajalo, da so se odnosi uredili. To je seveda v družini, kjer se imajo radi. Drugače je tam, kjer otrok ni bil zaželen ali je prišel prezgodaj. Nov položaj pa nastane, ko pride drugi otrok. Prvi se navadno čuti ogroženega. Drugi se čuti ogroženega, ko imaš tretjega. Lahko to traja zelo različno dolgo. Od modrosti in zrelosti staršev pa je odvisno, ali se bodo odnosi hitro uredili ali pa bo napetost trajala dalj časa.

Tudi zunanji dejavniki lahko prinesejo povod za ljubosumnost.

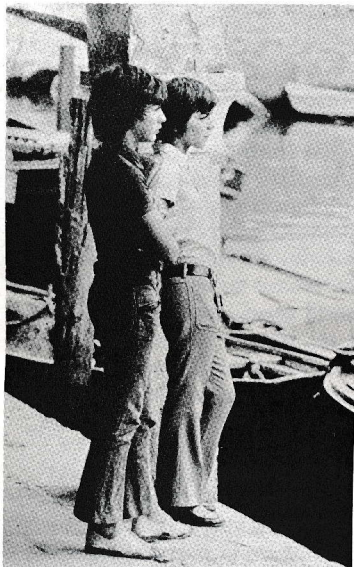
In kdaj ste vi prvič slišali za don Boska in salezijance? Po Salezijanskem vestniku? Je bil blizu vašega doma salezijanski zavod? Morda so salezijanci dušni pastirji v vaši župniji? Veseli bomo, če boste zapisali spomine na prvo srečanje. Radi vas bomo tudi obiskali in zapisali vašo pripoved.

Naš naslov:

*Salezijanski vestnik
Rakovniška 6, p.p. 4
61108 Ljubljana*

Za vse enaka mera ljubezni

Med don Boskovimi gojenci ni bilo nevoščljivosti, ki nastaja med bolj ljubljenimi. Ljubil je vse. Nikogar ni imel raje, kajti vsakogar je ljubil z vso ljubeznijo, ki jo je imel. To je povedal s preprosto prisposodobno: „Na kateri prst sem bolj navezan? Na vse. Za vsakim izgubljenim prstom bi čutil veliko bolečino.“

Sorodniki, obiskovalci navadno v družini vidijo samo najmlajšega otroka, se posvečajo samo njemu, starejši ostaja ob strani. Čuti se zapostavljenega. Od staršev je odvisno, če ga bodo poklicali zraven, upoštevali, izzvali. Starejši bo ustvarjal probleme samo, če se ne bo čutil upoštevanega.

Kako pa otrok to zapostavljenost pokaže?

Skuša opozoriti nase, pritegniti pozornost. Obesi se na očeta, na mater, ga pocuka za hlače. Ko mati previja dojenčka, vedno začuti kakšno potrebo, mu kaj manjka, postane lačen, da bi se mati zmenila zanj, doda mati, ki se je za trenutek lahko odtr-

gala od kuhinje. Istočasno zahtevata pozornost oba. Takrat je treba najti neko sorazmerje: ni otroka zadosti odpoditi, češ, sedaj imam delo: moral bo pomagati oče.

Se spremeni tudi odnos do mlajšega brata ali sestrice?

Verjetno je zelo različno, odvisno tudi od odnosov v družini. Ponekod starejši kaj hitro pokaže kakšno obliko agresivnosti do mlajšega, ne pusti ga pri miru, ga jezi.

Redkokdaj pa to traja dolgo. Odvisno je od staršev, kako ga usmerjajo. Lažje je že pri naslednjem otroku. Se pa zdi neverjetno, da lahko tudi najmlajši postane ljubosumen na starejša dva. Če sem imela na kolenih najmlajšo, starejša dva kar nista smela biti poleg. Vsa sem morala biti samo za najmlajšo, Alenko, obuja spomine mati.

Kako pa je mogoče ljubosumnost odpraviti, dati vedeti, da so vsi otroci enako ljubljeni? S pogovorom?

Oče: Samo pogovor ni zadosti. Je premalo. Starejši mora čutiti, da je še vedno glavni, da ima svoj prav in pravico do posebnosti.

Mati: Z dejanji je to najlažje storiti. Vsakega je treba vzeti na eno koleno in problem je rešen.

Lahko pomaga tudi kdo od zunaj?

Težko. Pomoč od zunaj? Če starši čutijo, da sami niso kos.

Kdo pa sicer bolje pozna družino in razmere v njej kot oče in mati? Velikokrat takšni svetovalci poznajo samo razmere v lastni družini, morda so prebrali kakšne primere v literaturi, ne poznajo pa okoliščin drugod.

Vsaka družina je nekaj izvirnega, posebnega, celica zase. So stvari, ki jih zunanji, površni opazovalec v družini nikoli ne opazi, ne more upoštevati. Kako naj potem deli nasvete?

So pa vendarle tudi primeri, ko otrok zahteva več pozornosti, ljubezni staršev: to je lahko bolezen, prizadetost?

To je nekaj povsem drugega. Razumljivo, da bo takšen otrok deležen večje pozornosti in ljubezni. Drugim je treba o tem spregovoriti, razložiti. Če gre za kaj kratkotrajnega, bo zadoščal kratek razgovor. Sicer se pa tudi zahteva čas, ponovno in ponovno vračanje na isti problem. Zdravi otroci ne bodo čutili zapostavljenosti, razumeli bodo in se jim bo tak odnos zdel povsem normalen. Otroci so bolj bistri, kot si odrasli velikokrat mislimo, in hodijo okrog z odprtimi očmi.

O kaznih ne govorimo veliko. Včasih je pa le potrebna. Je tu mogoče delati razlike?

Ne bi smeli. Vsi predavatelji so nam govorili, da se to ne sme. Pa vendarle najmlajšemu ni mogoče dodeliti iste mere kot največjemu. Ko pride kdaj do tega, tako misli oče, potem daje zunanji videz vtis, da je mera povsem enaka, v resnici pa najmlajša dobi manj. Roka kar sama ve, koliko je komu potrebno in primerno.

Medtem je v otroški sobi postalo nenavadno mirno. Drug za drugim so Gregi, Katja in Alenka pustili svoje „obveznosti“ in se solidarno vključili v pogovor. Navsezadnje imajo o tem vprašanje tudi oni svoje mnenje. Potrebno jim je prisluhniti. V naslednjem Vestniku pride na vrsto njihova beseda.

N.R.

Don Bosko, viničarjev sin, obdarjen z zdravo kmečko pametjo, ki se ji ni nikoli odrekel, požanje nekaj rekordnih vzdevkov nadčasovnega pomena.

Politik Ratazzi pravi, da je „največji čudež“ svojega časa, zgodovinar Schamoni, da je don Bosko „največji lik cerkvene zgodovine preteklega stoletja“, berlinski zdravnik in psiholog Klaus Thomas izzivalno trdi, da je eden od treh v zgodovini, ki je, za Jezusom in pred Freudom, spremenil gledanje na človeka. Cerkev mu pravi svetnik.

Vzgoja v narodnostnem in verskem duhu kot del don Boskovega vzgojnega načrta

Tu se ustavimo le ob dveh sestavinah njegovega dela in nehanja. Vzgoja v narodnem in verskem duhu sta, med drugim, del njegovega vzgojnega načrta. Salezijanske konstitucije za njegove sinove prinašajo posebno določilo.

1. Narodnost v mavrici veseljnosti

Materinski jezik, domovinski čut, ljubezen do lastnih korenin in kulture je le nekaj vrednot narodnostne vzgoje. Don Bosko jih sam živi in iz istih razlogov jih spoštuje tudi pri drugih, intuitivno pa čuti njihov pravi lesk v mavrici veseljnosti. Mavrica je tem lepša, čim izrazitejše so posamezne barve. Govori, pridiga, katehizira, ... „uži-va“ v piemontskem narečju. Ko ga obišče notranji minister, liberalec, in mu na vprašanje „S kom imam čast govoriti?“ pove: „Z Ratazzijem“, don Bosko vzklikne po piemontsko: „Col gran Ratass!“ – „Z veliko podgano!“ Pregraja pade, oba se zasmejeta. Ko je v Rimu med monsignorji in ga nekdo prosi, naj jim govori, kot govori svojim fantom, po vljudnostnih opravičilih mirno začne po piemontsko: „Me cari fiuui!“ – „Moji dragi sinovi!“

In v tem je poštenost, razumnost in odprtost narodnjaka, ki tako kot svoje ceni tudi to, kar je drugega: s Francozi v Franciji in Belgijci v Belgiji govori francosko, s Španci v Španiji skuša govoriti špansko, z nemškimi vojaki – in zaradi njih – se nauči nemščine, da kot duhovnik skrbi zanje

(1845–1848). Še v starosti se znajde v nemščini, za kar priča srečanje z avstrijskimi otroci v Frohsdorfu pri Wiener Neustadtu, julija 1883. Svojemu prvemu nasledniku don Rui, ki mu je pisal pismo v francoščini, odgovarja latinsko: po jeziku in izražanju si lahko Francoz, po duhu, srcu in delih pa bodi katoliški, svetovljan.

V dolgi vrsti njegovih spisov, od šolskih učbenikov do nabožnih del najdemo Zgodovino Italije v večih izdajah. V trenutkih italijanske zgodovine, ko je pomenilo izrekanje za zedinjenje – istočasno izrekanje proti papeški državi, don Bosko, ki je prerastel lokalpatriotizem, je iskren Italijan, obenem pa vnet zagovornik papeža, njegov zaupnik, zvesti sin Cerkve, pristaš veseljnosti.

Za to zadnje priča tudi dejstvo, da se je istočasno ukvarjal z mislijo in se pogovarjal, kako poslati svoje sinove v Etiopijo (z mons. Combonijem), v Hongkong (z mons. Raimondijem), v Avstralijo (z mons. Quinnom), v Indijo, v Argentino, kamor so dejansko odšli (z argentinskim konzulom v Savoni Giovannijem Battistom Gazzolom), v ZDA (z don Johnom Bertazzijem) in v Anglijo (z don Dionigijem Halinanom). Resno je razmišljal o teh stvareh in jih ob knjigah in atlasih preučeval na osnovi sanj – videnj iz leta 1871 in 1872, torej pred Freudom in Jungom. Hotel je spoznati božjo voljo, ko pa se je o njej prepričal, ga ni več nihče ustavil.

2. Vera je poroštvo don Boskove vzgoje

Vzgajati v „poštene državljane in dobre kristjane“ je nekakšen moto njegovega vzgojnega dela. „Zapomnite si, da je vzgoja stvar srca, ki pa je le božja last. Ne moremo uspeti v nobeni stvari, če nas Bog ne nauči umet(el)nosti in nam ne izroči ključev od src.“

„Glavna skrb svetne družbe, v kateri je vse upanje za prihodnost; skrb, ki je vredna največje pozornosti je brez dvoma mladina... Edina vera zmore začeti in izpolniti veliko delo prave vzgoje.“

Vera je (ob razumu in ljubezni) nosilni steber njegove vzgoje. Če tega ne upoštevamo, ne le, da don Boska izvotlimo, temveč na tem njegov vzgojni sistem sloni in brez tega pade. Dva primera.

Iz razgovora z Ratazzijem:

Ratazzi: Ali bi ne šlo, da bi tudi država imela vaš vzgojni sistem v svojih poboljševalnicah?

Don Bosko: Nič lažjega. Uvedite verouk, določite čas za versko izobraževanje in za izvrševanje pobožnih vaj. Dajte tem stvarim veljavo, ki jim gre...

Drug primer je razgovor načelnika turinske province z don Boskom o prevzemu slovite kaz-

nilnice Generale, leta 1878. Načelnik se je navduševal za don Boskov vzgojni sistem, don Bosko pa je menil, da oblast njegovega vzgojnega načrta ne sprejema.

Načelnik: Zakaj?

Don Bosko: Ker pravijo, da don Bosko hoče preveč verske vzgoje. In res, ker sem mnenja, da brez verske vzgoje pri mladih ne more doseči nič dobrega.

Načelnik: Ne recite tega, da mi ne maramo vere...

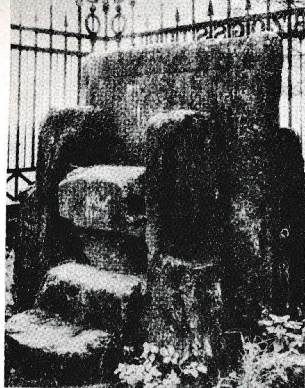
Ko je prišlo pismo z ministrstva, so se pogajanja začela. Don Bosko je zahteval: a/ Popolno prostost v verski vzgoji, b/ Samostojnost pri vodstvu doma, c/ Vladni prispevek za vsakega kaznjence, č/ Odpravo paznikov itd.

Načelniku se je zdelo prav, ministrstvo pa je odgovorilo, da don Bosko hoče vzgojiti same farje, da pa je teh že preveč.

Dejstvo, da slovinski salezijanci danes niso tu le za Kranjce, Štajerce, Prekmurce, Primorce, temveč tudi za Madžare in Albance z ene strani ter tudi za Korošce z druge strani meje, priča, da niso izdali don Boska v omenjenih dveh sestavinah njegovega vzgojnega načrta. Za koroško narodno manjšino salezijanska človeška navzočnost z don Boskom čuti: „Ukradli ste mi srce.“ Njihova krščanska in duhovniška navzočnost priča: „Brez verske vzgoje pri mladih ne moremo doseči nič dobrega.“

Za prihodnje stoletje, ki bo, kakor pravijo, stoletje metafizike, ali pa ga ne bo, zato don Boskov vzgojni načrt ni le ostanek preteklosti, temveč posebna šansa in obetavna perspektiva.

A.S.S.

Ob besedi „Koroška“ se je težko upreti občutku meh-kobnosti, romantičnosti. Takoj pomislimo na čudovito petje, plese, narodne noše in deželo, polno krasnih jezer, kapelic in cerkva. Pozabljamo pa, da tod živijo naši ljudje, ki si s krvavimi žulji služijo vsakdanji kruh in se borijo za svoj obstoj. Sladek je domači kruh, a veliko slajša je domača beseda, ki na žalost vse bolj tone v pozabo, saj si mnogi prizadevajo, da bi jo izkoreninili. Don Boskovi učenci že dobrega pol stoletja živijo z njimi, z njimi delajo in kujejo prihodnost.

Drava, povej, kje dom je moj A. Kuchling

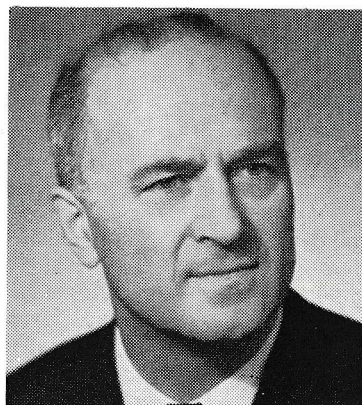
**MED DON BOSKOVIMI SALEZIJANCI
NA ROBU GOSPOSVETSKEGA POLJA**

Težak začetek

Čas med dvema vojnama je bil v evropski zgodovini poln preizkušenj in nasprotij. Potrebna je bila velika mera poguma in zvestobe lastnim koreninam. V ta čas sega prvi poskus slovenskih salezijancev, da bi prišli na Koroško. Salezijanec Vekoslav Kastelic (1883–1950) je bil določen, da se vključi v salezijansko skupnost v Št. Rupertu pri Celovcu, ustanovljeno 1934. Ni bil dobrodošel, zato se je moral kaj kmalu vrniti v Ljubljano.

V času okrepljene nacional-socialistične propagande je ponovno poskusil duhovnik Anton Luskar (1875–1959). Zaman. Kar sredi noči je moral oditi.

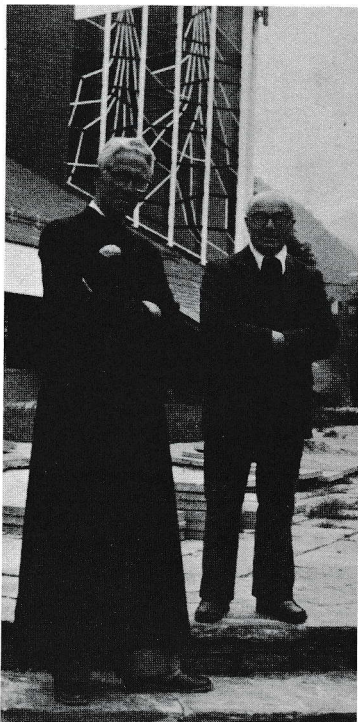
In kakor pravi ljudska mo-drost, da gre v tretje rado, tako

Dr. France Cigan (1908–1971). „Bil je med nami mož, kot zrno klen in zdrav. Trd in neomajen, kadar je šlo za slovenstvo, mehak in dober do sočloveka. Skromen in zadržan, kadar je bil deležen pohvale. Neizprosni in bojevit, če je bilo treba braniti koroško pesem. Goreč od navdušenja, kadar je lahko prislunil ubranemu pe-tju, in presrečen, če je mogel za-pisati lepo melodijo. Se nam zveni v ušesih njegov zvonki glas in pri-srčen smeh. In zdaj ga ni več: dr. Franceta Cigana, profesorja na ce-lovški Slovenski gimnaziji, zbiral-ca in raziskovalca koroških ljud-skih pesmi“ (Iz radijske oddaje ljubljanskega radia 'Slovenska zemlja v pesmi in besedi', 31. marca 1971).

Skupina salezijancev se je 1962. srečala na duhovnih vajah na Kamnu. Od leve proti desni: L. Logar, F. Cigan, K. Ceglar, J. Valjavec, Š. Pinčarič, A. Cvetko, A. Vode, S. Mihelič, L. Luskar, I. Matko, V. Dermota, S. Čegovnik, J. Miklič, C. Kump in J. Rován.

Na Selah je župnijsko občestvo ob župniku Ivanu Matku postavilo novo cerkev Marije Pomočnice. Na sliki: poleg župnika Ivana Matka, v talarju, stoji sedaj že rajni Mihael Brunec.

se je zgodilo tudi salezijancem. Tisti, ki so leta 1945 prišli iz Slovenije na Koroško, verjetno niso mislili, da bodo tudi ostali. Za mnoge se je začela pot v svet, drugi so ostali v begunskih taboriščih, opravljali svoje poslanstvo in se pripravljali na nadaljnje naloge. Na pobudo celovškega škofa dr. Josefa Kōstnerja so se vključili v koroške župnijske skupnosti, najprej kot pridigarji ljudskih misijonov, duhovnih obnov, vednih češčenj, nato kot duhovni pomočniki in upravitelji raznih župnij. 1957. so postali tudi vzgojitelji v fantovskem domu Družbe sv. Mohorja, ko je Mohorjeva med svoje naloge uvrstila vzdrževanje dijaških domov za dekleta in fante. Na področju župnijske pastorale in vzgoje v dijaških domovih slovenski salezijanci na Koroškem delujejo še danes.

Delo na župnijah

Od leta 1946 je sedež salezijanske redovniške skupnosti v župniji Kamen pri Škocijanu. Danes župnijo vodi Alojz Luskar.

Zdaj že zlatomašnik zavzeto obnavlja obe cerkvi. Mladim je poskrbel prijetno igrišče ob župnišču. Pravi, da za zogo ne more več teči, rad pa se veseli z mladimi, saj je njegovo srce ostalo mlado in veselo.

Že od leta 1951 skrbi za župniji Medgorje in Podgrad Anton Cvetko, ljudski misijonar, pridigar na cerkvenih slovesnostih in duhovnih vajah ter neutrujen organizator romanj po znanih Marijinih božjih poteh. „Kar župnika Cvetka posebno odlikuje, pa je njegova skrb in ljubezen do bolnikov, ki jih doma in v bolnišnicah vedno obiskuje,“ smo lahko prebrali, ko je leta 1985 obhajal 70. rojstni dan.

Od začetka šestdesetih let oskrbuje župnijo Otmanje dr. Ciril Kump, duhovni svetnik celovške škofije. Nekoč misijonar v Južni Ameriki je zadnjih nekaj let tudi ravnatelj skupnosti sv. Hildegarde s sedežem na Kamnu.

Ob zavzetem župnijskem delu so mnogi salezijanci razvili izvirne dejavnosti. Omenimo vsaj dva, ki sta se s svojim delom zapisala v zgodovino Cerkve na Koroškem.

Duhovnik Janez Rovani je kot kaplan v Globasnici pričel s t.i. trikraljevsko akcijo. Ta je danes razširjena po vsej Avstriji, še posebej na Koroškem. Postala je del izročila. S to akcijo se vsako leto zbere kar precej sredstev za misijone. Veliko je skrbel za duhovne poklice in uživa ugled priljubljenega vzgojitelja.

Salezijanec Ivan Matko, veliko let je bil kaplan v Tinjah, je pozimi 1952 šel na Sele in dolga leta pomagal župniku Vautiju ter 1979 prevzel skrb za župnijo. Začel je podpirati misijonske bogoslovce, to je fante v misijonskih deželah, ki so želeli postati duhovniki, a niso imeli dovolj sredstev. Skupaj z Antonom Cvetkom sta spodbudila župljane, da so začeli podpirati te bogoslovce in jim tako omogočili pot do mašniškega posvečenja. Akci-

V prijetnem pogovoru je najlažje reševati vzgojne in druge probleme. Od leve na desno: dr. Ciril Kump, župnik Alojz Luskar, mag. Jože Andolšek in dr. Stanko Čegovnik.

ja se je razširila po mnogih ko-roških župnijah. Danes že lahko žanjemo sadove velikodušne pomoči. Novomašniki prihajajo v župnije, ki so jih podpirale, in obhajajo novomašna slavlja. Tudi dijaki iz Mohorjevih domov podpirajo to pobudo: vsakoletna misijonska tombola je namenjena zbiranju sredstev v ta namen.

Provizor Ivan Matko je župnji Sele in Bajdiše leta 1986 predal mlajšemu sobratu Mirku Rakovniku. Škof dr. Egon Kapellari ga je ob tej priložnosti imenoval 'ustanoviteljska osebnost', saj je poleg nove cerkve pomagal pri ustanavljanju kulturnih, športnih in pevskih društev.

V župnijsko delo ali vsaj občasno pomoč se vključujejo tudi drugi salezijanski duovníki, ki so sicer zaposleni v Modestovem domu.

V Mohorjevih domovih

Po ustanovitvi Zvezne gimnazije za Slovence v Celovcu je Mohorjeva družba poskrbela za dijake, ki so doma zunaj Celovca, domove, kjer lahko stanujejo in obiskujejo šolo. 1957. sta salezijanca dr. Franc Cigan in Janez Rovnan postala vzgojitelja fantov v Mohorjevem domu. Premajhni prostori in vedno večje število dijakov sta zahtevala selitev, najprej v nekdanji hotel „Trabesinger“ in nato v Marijanišče. V delo so se vključevali tudi novi vzgojitelji, skrb za kuhinjo pa je prevzel salezijanec Anton Hočvar in jo vodil do svoje smrti leta 1982.

Čedalje bolj pa se je čutila potreba, da bi Mohorjeva družba imela lasten dom za dijake, ki bi bil hkrati središče kulturnega in krščanskega dela fantov, ki bi bivali v domu.

Z velikim zanimanjem smo spremljali gradnjo od aprila 1983 do septembra 1984. Končno je prišel srečni trenutek, ko so fantje in vzgojitelji lahko rekli: „Zdaj smo pa na svojem.“ Za

Modestov dom—Modestusheim. Pobudo za graditev novega doma je dal celovški škof dr. Josef Kostner. Zgrajen je bil v rekordnem času. 17. novembra 1984 je bil slovesno blagoslovljen in izročen namenu.

V Vzgojnem delu sv. Janeza Boska in njegovih učencev, salezijancev, zavzema razvedrilo, šport, glasba, gledališče pomemben delež. Vedel je, da sta igra in zabava važni razsežnosti življenja mladega človeka.

slovesno otvoritev, 17. novembra 1984, je prišel avstrijski zvezni predsednik dr. Rudolf Kirchschläger. Dom je blagoslovil celovški škof Kapellari. Zbralo se je tudi več drugih častnih gostov. Dom je dobil ime po prvem gosposvetsem škofu sv. Modestu — Modestov dom. Njemu je posvečena še kapela v domu.

Življenje v domu obsega poleg učenja razne druge dejavnosti. Fantje se učijo igrati na glasbene instrumente. Vadijo se nastopati na odru. Pomembno mesto je določeno Koroški dijaški zvezi, v kateri so se dijaki srečevali, navduševali za slovenstvo in se vadili v političnem udejstvovanju. Načrtovali so razne akcije ter usmerjali svoje življenje po krščanskih načelih. Da življenje v domu ne bi bilo preveč dolgočasno, je bilo poskrbljeno z različnimi krožki in interesnimi dejavnostmi. Literarni krožek je izdajal svoje glasilo *Srp* (slovenstvo, resnica, pravica). Zaživela je skavtska organizacija, ki skrbi za gledališke predstave, in Marijina kongregacija, ki izdaja svoje glasilo *Zetev* in vsako leto pripravi misijonsko tombolo. Salezijanci, ki delujejo v vzgojnem domu, imajo svojega predstojnika in od 1974. leta sestavljajo posebno skupnost pod varstvom sv. Cirila in Metoda.

Še druge dejavnosti

Poleg župnijskega dela in sodelovanja z Družbo sv. Mohorja so se don Boskovi salezijanci posvetili še raznim drugim področjem javnega življenja. Tesno so sodelovali z dr. Jožkom Tischlerjem, ko se je trudil za ustanovitev slovenske gimnazije.

Dr. France Cigan je postal prvi profesor glasbe. Zbiral je koroško narodno blago, ga proučeval in zvesto zapisoval. Že od vsega začetka se je zavzemal za pevske zборе, ki so domačo besedo in narodno bogastvo ohr-

7. septembra so župljani Sel in Bajtiš v svoji sredi pozdravili novega župnika Mirka Rakovnika. Pozdravili so ga pevci s pesmijo, otroci so deklamirali. Za župnijsko skupnost je spregovoril član ŽPS Pavle Olip, v imenu občine in ljudske šole župan Anton Hribernik, v imenu dekanijskih duhovnikov dekan Leopold Kassl.

njali v pesmi. Tako so kulturno bogastvo prenašali naslednjim rodovom. Pevski zbor, ki nosi ime Jakoba Petelina Gallusa, je ponesel slovensko pesem daleč po svetu, tudi prek morja. Njegov ustanovitelj in zborovodja je bil dr. France Cigan. Za prebujanje narodne zavesti so bile pomembne zaključne prireditve slovenske gimnazije, v veliki meri Ciganovo delo.

Na področju glasbe in zborovodstva je zastavil svoje moči tudi Silvester Mihelič (1905–1981), ki je umrl kot župnijski upravitelj župnije Tinje. Vodil je zборе v Selah, Pliberku, Tinjah in drugod. Pet let je vodil orglarsko šolo na Kamnu. Skrbel je za usposabljanje novih organistov in mnogim dijakom pomagal, da so storili prve korake v svet akordov.

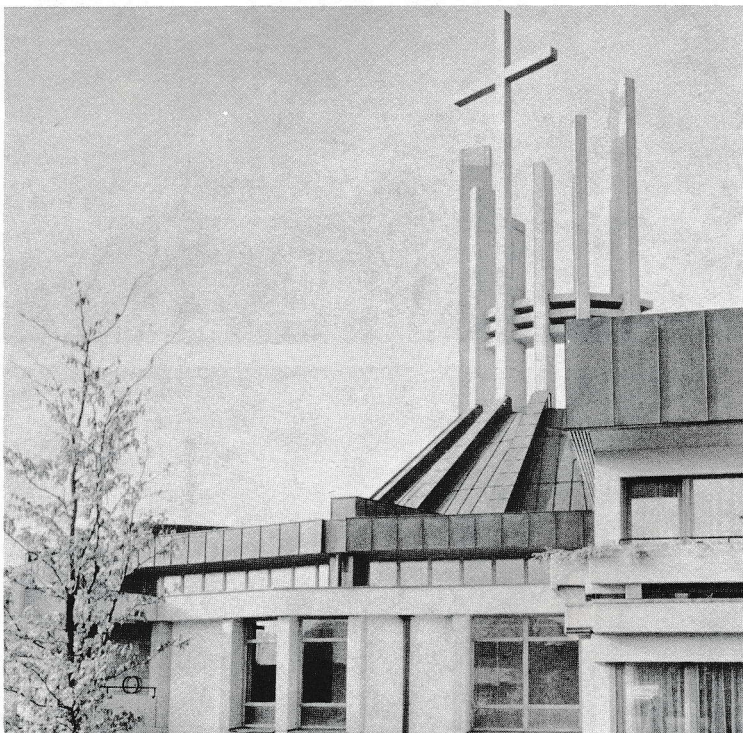
Vzgojno–prosvetnemu delu na slovenski gimnaziji se je posvetil tudi dr. Ciril Kump. Dolga leta je bil profesor verouka, latinščine in angleščine. Mag. Jože Andolšek, voditelj Slovenskega pastoralnega centra sv. Cirila in Metoda v Celovcu, je hkra-

ti profesor verouka na slovenski gimnaziji.

Kot včeraj tako še danes salezijanci nadaljujejo delo med Korošci. Iščejo nove načine in poti evangelizacije in oznanjevanja tako v župnijskem kot pri vzgojnem delu. Dijakom in študentom nudijo pomoč, da bi postali dobri kristjani in pošteni člani družbe. Modestov dom hkrati postaja kraj, kjer se srečujejo Slovenci z različnih delov sveta.

Svoje delo postavljajo pod varstvo Marije, Pomočnice kristjanov, matere, ki združuje in pomaga premostiti še tako velike razlike med ljudmi. Zgledujejo se po svojem ustanovitelju, svetniku mladih in velikem vzgojitelju, ki je na tako čudovit način povezal božje in naravno bogastvo vsakega naroda.

Janko Ivančič

V Celovcu in njegovi neposredni okolici deluje tudi več skupnosti salezijancev dunajske inšpektorije. Na Koroškem so navzoči že od leta 1934, ko je bil don Bosko prištet med svetnike. Ob 50-letnici tega dogodka so mu postavili moderno cerkev in ob njej pastoralno središče.

»... in hvaležni bodite«

*Tako težka in tuja mi je včasih beseda
HVALA in pogostoma jo rajši požrem,
čeprav še tako grenko, kot se kasneje
izkaže, kakor bi rekel svojemu bližnjemu
hvala, najlepša hvala od srca!*

Kaj je v meni, kar mi brani reči hvala, zakaj mi je mučno, ko se moram zahvaliti? Lahko rečem, da se pravzaprav ne znam zahvaliti, rajši se dvignem nad to, zahvaljevanje je vendarle lastnost nemočnih. Jaz sem pa zrel človek, poln izkušenj in samozavesti in za to, kar sem, za to, kar postajam, se lahko zahvalim le sebi, le svojim naporom, svojemu talentu, svojemu nagonu in tu pa tam tudi sreči, da, tu pa tam tudi naključju. Komu pa naj se sploh zahvalim? Kdo je stal ob meni, ko sem bil v potrebi? Sam sem se bojeval: s sabo, s tem mrzlim in nečloveškim svetom, sam ga zmagujem, torej, zahvala pripada samo MENI!

Takšna in podobna so premišljanja večine današnjih ljudi, tako mladih in starejših, in takšna brezčutnost nas gotovo stisne pri srcu in nas ne more pustiti neprizadete. Ali res živimo v nehvaležnem svetu, v svetu tehnike, elektronike, v svetu brez človeka? Tudi mi smo del tega sveta, sveta, ki drvi naprej z vse večjo hitrostjo, obala se vse bolj odmika, kajti drvimo v prepad.

Človek, ustavi se!

Odgovor, zakaj je tako težko reči hvala, je verjetno v njenem bistvu. In za kaj gre pri vsem tem, ko izrečem besedo hvala? Najprej sem nujno potreben JAZ. Zahvaljujem se lahko le jaz, nihče me ne more nadomestiti. Ta beseda je potrebna meni in mojemu bližnjemu in celemu svetu. Če hočem izreči besedo hvala, moram PRIZNATI, da nisem tako popoln in nenadomestljiv, kakor si morebiti sam domišljam. S to besedo se ustavim pred bližnjim. Priznam si, da si mi potreben TI in da se zahvaljujem tebi, in sicer z vso ponižnostjo in skromnostjo, ki jo beseda hvala vsebuje, in da ti lahko ves čas in še potem in vedno zrem v oči.

Zahvaljujem se ti za srečanje s tabo, za besedo hvala, ki si mi jo odkril. Kajti, če ne bi bilo tebe, kamu bi se zahvalil? In ker se hočem zahvaliti, zato si mi potreben ti. Kdo si ti? Ti si moja mama

in ata, ti si moj brat in ti si moja sestra, moj prijatelj in moja prijateljica, ti si moje dekle, moj tujec in moj sovražnik, ti si moj BOG. Zahvaljujem se ti, ker sem te srečal in te spoznal, ker sem spoznal sebe in ker sem spoznal svet. In od takrat srečujem Tebe v osebah ljudi, od rojstva pa do tega trenutka s Teboj.

Niso potrebna junaštva, dovolj so majhna znamenja pozornosti, znamenja naklonjenosti in dobronamernosti, nekaj odpovedi samemu sebi. Priznati ti moram, da sem potreben tvoje pomoči. Sprejel te bom, tebe in tvojo dobronamernost, tvojo pomoč, ki mi je tako potrebna, kajti sam sem tako nebogljjen, tako sam, sam sredi sveta. Tvoja pomoč mi ni v nadlogo in breme. Prav nasprotno, postaja vzrok in končno vez, ki naju zbliža in naju povezuje, da si lahko postaneva še bližja, da postaneš ti del mene in jaz del tebe.

Ne čakaj, da bi kdo rekel hvala namesto tebe, kajti preveč boš zamudil. Vstopi v svet, med ljudi, strezi jim. Daj jim priložnost, da ti postrežejo, da boš lahko rekel hvala in da ti bodo rekli: hvala. Bodi pozoren in ne bodi malenkosten, ko se zahvaljuješ. Za vsako osebo, za vsak predmet, za vsako naključje, za radost in veselje, za žalost in trpljenje, za vse reci: HVALA! In ko se boš začel zahvaljevati tudi za malenkosti, boš spoznal, da si v resnici zelo bogat človek, da ti nič ne manjka. Spoznal boš, da lahko svojo srečo in bogastvo deliš z bližnjim, da ga lahko narediš srečnega.

Ne pričakuj zahvale od sveta! Zahvala naj ti bo sreča, nasmeh na obrazu tistega, ki si ga osrečil z besedo hvala. Kajti, če pričakuješ zahvalo, potem si pogrešil. Ali ni najlepša zahvala že to, da si lahko pomagal komu, ki je bil potreben tvoje pomoči, in jo je sprejel, in ki se ti ne more drugače zahvaliti kot z besedo hvala, z nasmehom na obrazu. Tako boš osrečil svet, mogoče bo prav ta nasmeh, ta mir, ki ga boš zaradi tega nosil s sabo v svet, in svetu ga boš lahko dal, ker ga imaš. Mogoče bo to rešilo ta svet. In to bo revolucija, ki bo spremenila odnose med ljudmi, to bo ta revolucija, ki jo preroki tega sveta napovedujejo. Zato si potreben ti, zato je potrebna tvoja beseda hvala.

Ne boj se, svet je lačen te besede, vpil jo bo vase, žejen je besede hvala, kakor puščava vode. Stori prvi korak in reci hvala in puščava bo vzcvetela.

In končno, kristjani smo, skupnost vernih, ki potuje k Bogu, se mu zahvaljuje pred oltarjem za prejeto očetovstvo, za blagovest in odrešenje, za razsvetljenje, za vse, kar prejemamo in kar smo. Za vsa ta srečanja z njim hvala, ker mu lahko rečemo: iskrena hvala!

J.P.

Družba Hčera Marije Pomočnice ob 50-letnici prihoda v Slovenijo

Marija Pomočnica se je poslužila salezijancev, da je po njihovem posredovanju poklicala v družbo Hčera Marije Pomočnice tudi slovenska dekleta. Prva je bila s. Ivana Perovšek, ki je na pobudo salezijanca Kovačiča odšla v Italijo (Conegliano), kjer je leta 1916 naredila zaobljube. Leta 1923 je iz Nizze Monferrato odpotovala v misijone v Patagonijo.

Leta 1922 pa se je napotilo v Italijo prvo krdelce Slovenk. To so bile s. Alojzija Domanjko, s. Marija Kmetič, s. Frančiška Rustja in s. Jožefa Novak. V njihove vrste so vsako leto prihajala nova dekleta. Do konca 2. svetovne vojne je v Italiji naredilo redovne zaobljube 54 slovenskih sester, ki so vse v srcu nosile vročo željo, da bi jim bilo čimprej omogočeno tudi delo v domovini.

Končno je leta 1936 le napačil čas, ko je domača zemlja sprejela pod svoje okrilje prve HMP. Zanje je zaprosil tedanji salezijanski inšpektor Franc Walland. Na njegovo prošnjo je vrhovna predstojnica poslala v Slovenijo prve štiri sestre in sicer: s. Jerico Repar, s. Marijo Rak, s. Marijo Lazar in s. Alojzijo Domanjko, ki naj bi izvrševala odgovorno službo predstojnice.

Italijo so zapustile 15. oktobra 1936 in prišle na Rakovnik, kjer so ob svetišču Marije Pomočnice našle svoj skromen dom, dokler bi se tudi zanje ne našla možnost,

da delujejo med slovensko mladino. Začetki njihovega dela so zaznamovani s skrajnim uboštvom, žrtvami in odpovedmi.

Ko je bilo urejeno Mladinsko vzgajališče na Selu v Ljubljani, ki so ga vodili salezijanci, so se sestre 15. novembra istega leta preselile tja in prevzele gospodinjstvo, obenem pa so začele s skromnim nedeljskim oratorijem. Deklice so začele zbirati na bližnjem travniku, ker niso imele primernih prostorov. Tam so jim preskrbele zdravo zabavo, obenem pa so jih spodbujale h krščanskemu življenju. Čeprav je bilo delo združeno z velikimi težavami, je obrodilo bogate sadove in dalo Družbi tudi prve poklice.

Dve leti kasneje so HMP s pomočjo predstojnic kupile del hiše z dvoriščem na Karlovski ce-

sti 22 v Ljubljani. Odprle so konvikt za dijakinje, ki so obiskovale državno gimnazijo, otroški vrtec in mladinski dom, kamor so prihajala ob nedeljah in praznikih dekleta iz mesta in okolice.

Zaradi svojega požrtvovalnega dela so sestre postale vse bolj iskane in zaželjene. Leta 1940 so začele voditi gospodinjstvo v salezijanskem zavodu v Splitu in malo kasneje tudi na Reki.

Vojna vihra je uničila že lepo cvetoče delo HMP. Ker je bila hiša v Ljubljani nacionalizirana, so sestre izgubile svoj dom. Preskrbele so si delo po tovarnah ali kot gospodinjke pomočnice po salezijanskih župniščih. Čeprav je bilo njihovo življenje zelo težko, so ostale pristrčno povezane med seboj in so druga drugi pomagale z dejavno ljubeznijo, da so lahko kljub preizkušnjam

ostale zveste Bogu in Družbi. Pokojna s. Alojzija Domanjko jih je kot delegata vrhovne predstojnice vodila in jih sledila z materinsko skrbjo... Vendar so bila to težka leta. Sestre niso mogle živeti v skupnostih, še manj pa opravljati svoje vzgojno poslanstvo, zato so tudi poklici usahnili.

Šele po 18 letih so si sestre mogle ustvariti nov skupen dom. Na Reki, v bližini svetišča Marije Pomočnice, so kupile skromno

nihi. HMP delujejo v Sloveniji (Ljubljana, Bled, Želimlje) in na Hrvaškem (Reka, Zagreb). Tudi misijonska zavest je med njimi živa. Imamo deset misijonark, med njimi so štiri tudi iz mlade generacije. To so: s. Agata Kociper, ki deluje v Braziliji, s. Milena Zadavec na Bližnjem vzhodu, najmlajši misijonarki pa sta s. Marjeta Zanjkovič in s. Marica Jelič, ki sta lani odšli v misijone na Madagaskar.

Za uspešno delo med sloven-

zaupanjem in optimizmom, kajti vsako leto se njene vrste pomnožijo s prihodom novih poklicev. Trenutno imamo 4 novinke, ki opravljajo svoj noviciat v Castel Gandolfu (Italija), 3 postulantkinje, ki se na vstop v noviciat pripravljajo na Bledu ter 9 pripravnic, ki živijo v formacijski hiši na Gornjem trgu v Ljubljani in obiskujejo razne državne šole, da se tako tudi na človeški ravni pripravijo na delo z mladimi.

Delo v domovini

V domovini skušamo osredotočiti poslanstvo na naš specifični cilj: vzgoja ženske mladine. To delamo predvsem s katehizacijo, vodenjem otroških in mladinskih pevskih zborov in duhovnimi vajami. Na Bledu imamo namreč vsako leto več tečajev duhovnih vaj za dekleta. Tako pridemo v stik z mladino, ki je željna spoznati Boga in pravi smisel življenja. Prav duhovne vaje so tudi vir poklicev za našo Družbo, ker pomagajo dekletom odkriti klico poklica, ki jim ga je Bog položil v srce.

Važno mesto v našem apostolskem delu zavzema tudi katehizacija in delo s starši veroukarjev. HMP poučujejo verouk na 13 župnijah in sicer: v Ljubljani (Rakovnik, Kodeljevo, Sv. Jakob, Dravlje), na Igu, v Tomišlju, v

hišo, kjer so našle svoje zatočišče. Začele so sprejemati tudi prve kandidatkinje.

Leta 1960 so po prizadevanju tedanjega salezijanskega predstojnika Albina Fedrigottija dobile v najem zgornje prostore župnijskega doma v Lovranu, kamor so se preselile in začele z noviciatom. Bog je blagoslovil njihovo zvestobo, kajti že prvo leto je bilo v noviciatu sedem deklet. Kako tolažilna je bila za sestre misel, da njihove žrtve niso bile zaman in da bodo njihovo delo nadaljevale mlade moči.

24. septembra 1969 se je noviciat preselil na Bled, kjer je družba HMP končno dobila svoj lastni oblikovalni center.

Do danes je bilo 110 domačih HMP, od tega 83 živih (8 Hrvatice, 1 Albanka, 1 Slovakinja, ostale pa so Slovenke), 27 pa je pokoj-

ske mladino se naše sestre usposabljaljo na papeški pedagoški univerzi Auxilium v Rimu, na ljubljanski Teološki fakulteti in katehetski šoli.

Družba gleda na bodočnost z

Želimpljem, na Bledu, v Gorjah, v Zasipu, v Bohinjski Beli, na Hrvaškem pa v dveh župnijah na Reki.

Nekatere HMP so zaposlene tudi kot gospodinje po salezijanskih domovih (Ljubljana—Rakovnik, Želimplje, Reka) in tako z delom, molitvijo in žrtvijo podpirajo rast duhovnih poklicev in delo tistih sester, ki so neposredno zaposlene pri vzgoji mladih.

Upamo, da s svojim delom in pričevanjem pripomoremo k uresničitvi don Boskovega načrta, da bi bila družba Hčera Marije Pomočnice živ spomenik njegove hvaležnosti nebeški Materi za njeno pomoč in varstvo.

s. Ivana Bizjan

PRAZNOVANJE OB 50-LETNICI PRIHODA HČERA MARIJE POMOČNICE V SLOVENIJO

15. oktobra 1986 je minilo 50 let, odkar so HMP stopile na slovenska tla in začele s svojim vzgojnim delom v don Boskovem duhu.

Praznovanja ob tem jubileju so potekala v dveh trenutkih:

14. SEPTEMBER:

Tega dne so se HMP predstavile v cerkvi Marije Pomočnice na Rakovniku v Ljubljani s posebno proslavo. Ker je bil to ravno dan jesenskega romarskega shoda, je bilo navzočih veliko prijateljev salezijanskega dela. V glasbenem recitalu so sestre prikazale najpomembnejše trenutke življenja in dela Družbe v Sloveniji. Povzemam iz „Družine“: „To je bilo dveurno slavlje v vezani besedi, pesmih, ritmičnih gibih..., v glasbi, skupnem petju ter mašni daritvi, ki jo je ob sodelovanju 50 slovenskih in hrvaških duhovnikov vodil namestnik vrhovnega predstojnika salezijanske družbe don Gaetano Scivo.“

Sodelovali so tudi predstavniki otrok vseh 14 župnij, v katerih delujejo HMP ter bivše gojenke, ki so hotele pokazati hvaležnost do svojih nekdajnjih vzgojiteljic ne samo z besedo, pač pa tudi s tem, da so delegati za Jugoslavijo s. Avziliji Simončič poklonile lep mašni kelih kot simbol povezanosti z Družbo.

Recital se je zaključil z misljo na prihodnost: „Na cestah prihodnosti bomo srečale še na tisoče in tisoče mladih obrazov, ki bodo pri nas iskali opore, vedrine in življenjskega upanja. Marija nam govori: ‚Vam jih zaupam. Zaupam vam mlade, da ljubite jih, da vračate mladim na lice na-

smeh, da mladim vseh prihodnih rodov prinašate luč in moj blagoslov.‘

Po slovesnosti v cerkvi je bilo v župnijskem domu prijateljsko srečanje, na katerega so bili povabljeni vsi prijatelji in dobrotniki družbe HMP.

16. OKTOBER:

Tega dne so HMP praznovale svoj zlati jubilej v družinskem krogu na Bledu. Slavja so se udeležile skoraj vse HMP, ki živijo v Sloveniji in na Hrvaškem. S svojo navzočnostjo so jih počastile tudi predstojnice iz Italije in pred-

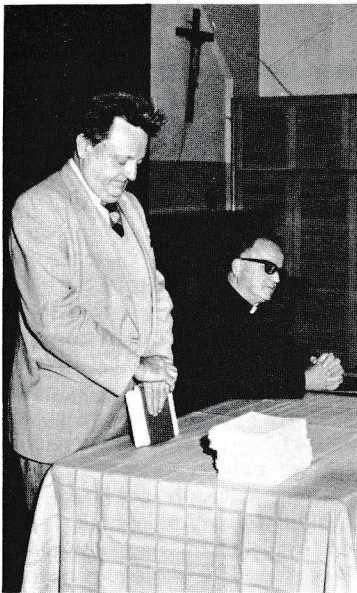
stavnice avstrijske inšpektorice. Sestre so povabile v svojo sredo tudi ljubljanskega nadškofa Alojzija Šuštarja. Ob 11. uri je bilo v župnijski cerkvi slovesno somoševanje. Vodil ga je nadškof.

Na začetku maše je delegata s. Avzilija Simončič pozdravila vse navzoče: nadškofa Šuštarja, namestnico vrhovne predstojnice Marijo del Pilar Leton, inšpektorico s. Italijo De Feletti, zastopnika inšpektorjev slovenskih in hrvaških salezijancev, Jožeta Pozderca in Nikola Pavičiča ter vse ostale. Nato se je predstavnica blejskih župljanov zahvalila sestram za njihovo ljubečo in delavno prisotnost. Nadškof jim je v svojem nagovoru zaupal tole vezilo: „...Zaupajte v Boga, imejte močno vero... Nosite Boga ljudem in v tem duhu utrjujte svojo redovno skupnost, iz zaupanja in vere črpajte moči za svoje poslanstvo.“ Tudi besede Nikole Pavičiča, izgovorjene ob pozdravu miru, lahko služijo kot program za bodočnost: „Bodite eno slovenske in hrvaške sestre, eno z vsemi sestrami družbe, eno s salezijanci ter s krajevno in vesoljno cerkvijo.“

Po mašni daritvi so se udeleženci napotili proti domu sester, kjer jih je najprej v bratski pristrčnosti združil obed, popoldne pa so bili navzoči pri blagoslovitvi spomenika na čast Marije Pomočnice, ki so ga sestre dale postaviti na svojem vrtu, da bi še bolj prišla do izraza njihova hvaležnost do Matere božje, kajti v teh 50 letih „je vse storila Marija... Vse dolgujemo njej.“ To je bila misel, ki je vodila popoldansko slavo. Spomenik je blagoslovil ljubljanski nadškof dr. Alojzij Šuštar.

Začenjamo novo petdesetletje prepričane, da nas bo Marija še naprej vodila in nam pomagala, da bomo ostale zveste don Bosku in sv. Mariji Dominiki Mazzarello ter storile še veliko dobrega v korist slovenske mladine.

za HMP s. Ivana Bizjan

Prvi komentar o novem Pravilniku apostolskega življenja je pripravil urednik italijanskega Vestnika s pomočjo okrogle mize. Odgovarjali so trije sotrudniki in don Cuevas, vrhovni svetovalec za salezijansko družino.

Novi pravilnik ima 50 členov, ki so razporejeni v šestih poglavjih. Do njegove končne izdelave je prišlo šele po dolgih razpravah znotraj gibanja DBS in ob pomoči mnogih strokovnjakov. Don Cuevas je pri okrogli mizi med drugim poudaril, da se novi pravilnik popolnoma ujema z don Boskovim duhom, kakor ga nahajamo v konstitucijah salezijancev in salezijank. Dobesedno pravi:

Po stopinjah ustanovitelja

„Če gremo nazaj k začetkom prvih treh vej salezijanske družine (SDB, HMP, DBS) in se zamislimo v duhovno vez, ki nas vse tri veje družijo z don Boskom, lahko rečemo, da DBS pripadajo istemu navdihu svetnika, ki je znal vrednotiti zgodovinski pomen tega, kar mu je navdihnili Sveti Duh. Vsaka od treh vej svojo značilnost nadaljuje v času in uresničuje isto skupno poslanstvo: mladinsko in ljudsko, ki ga je ustanovitelj prejel od Boga. Don Bosko je znal vplesti v isti misijonski načrt redovnike, redovnice in laike. Med vsemi tremi vejami obstaja nenehno medsebojno duhovno bogatenje.“

To se kaže tudi v tem, da je sedanji pravilnik logično nadaljevanje prvega, ki ga je sestavil don Bosko pred 110 leti (1876). Don Cuevas zato upravičeno pravi:

„Moja velika skrb pri prenovi pravilnika je bila prav ta: ne izgubiti vsebine, ki jo je don Bosko dal svojemu pravilniku, pač pa jo preletiti v sedanji cerkveni in družbeni čas. Mislim, da se nam je to posrečilo: don Bosko je bil mnenja, da je sotrudnik predvsem kristjan s posebnimi nalogami v službi ljubezni do bližnjega. Poleg tega smo vnesli v

novi pravilnik tudi tisto, kar je koncil povedal o laikih. Tako so DBS danes skupine laikov, ki ne gledajo samo nase, ampak znajo živeti v svetu brez strahu, in z namenom, da ta svet znova pokristjanijo. Prva naloga DBS je torej pričevanje sredi vsakdanjika, tj. biti kvas, ki vnaša v družbo versko miselnost.“

Predsednik združenja italijanskih sotrudnikov, je komentiral pravilnik z drugega vidika: „Temeljno jedro gibanja DBS je skupina, ki povezuje sotrudnike določenega področja. Zbornost,

subsidiarnost in soudeležanje so stalne prvine življenja našega gibanja.“

Sotrudnica Marinella je odgovorila na vprašanje, zakaj se novi pravilnik predstavlja kot „vodilo apostolskega življenja“. — „Naloga sotrudnika je pomagati bratom in sestram po Kristusovem zgledu. Pri tem se zgledujemo pri koncilskem dokumentu Veselje in upanje. Pravilnik še posebej podčrta nekatera področja, kot so: družina, zakonsko življenje, okolje življenja in dela, družbena stvarnost.“

Jožica je predsednica skupine DBS v nekem mestu. Poudarila je, kako zelo ji pravilnik pomaga pri njenem poslanstvu. Potem je rekla: „Naša skupina dela blizu zavoda sester HMP... Vsako srečanje skušam poživljati s tem, da vse spodbujam k sodelovanju. V ta namen jih spominjam na pobude in naloge. Razne dejavnosti se vrstijo skozi vse leto. Jeseni npr. imamo duhovne vaje kot posebne trenutke doživljanja sotrudiškega poklica. Sicer pa skušam stalno biti v stiku s članicami in člani bodisi telefonsko bodisi osebno, na ulici ali na obiskih. Lahko bi rekla o sebi, da sem ‚angažirana‘ s polnim časom. Moje sotrudištvo pa se uresničuje tudi v apostolatu naših sester HMP.

prir. I.Z.

LETNO SREČANJE DON BOSKOVIH SOTRUDNIKOV

Letno študijsko srečanje DBS na Rakovniku zadnje nedelje septembra je privabilo le nekaj več sotrudičnikov kakor lani osorej. — Imeli smo kar dva odlična predavatelja: dr. Stanis Kahne je predstavil Pismo sotrudičnikom, mag. Stanislav Hočevnar pa je nato navdušeno nakazal nekaj načinov, kako bi snov prenesli v življenje sotrudičnika. To pismo vrhovnega predstojnika salezijancev vsem sotrudičnikom po svetu je z ene strani lahko lepa priprava na stoletnico don Boskove smrti, z druge strani pa je tudi nekak uvod v škofovsko sinodo (1987) o laikih. — Don Bosko je že pred več kot sto leti zaslužil znamenja časov in že takrat, prvi, zelo cenil apostolat laikov v Cerkvi. Popolnoma je zaupal posameznim karizmam vsakega laika, saj Bog da pri krstu in birmi kristjanu posebne darove—karizme za graditev božjega kraljestva na svetu.

I.Z.

pisali ste nam

- **O srečanju salezijanskih sotrudičnikov na Rakovniku zadnje nedeljo v septembru je prišlo pismo z Unca:**

„Zelo srečna sem bila, da sem se udeležila teh predavanj. Toliko lepega sem slišala, da bi mi bilo zelo žal, če bi to šlo mimo mene. To me spodbuja k vedno večji ljubezni do Boga in do bližnjega. Tudi popoldanski del je bil zelo lep. Veselila sem se z mladim salezijancem. Vesela sem bila, da sem k temu prispevala majhen delček tudi jaz s svojo molitvijo in žrtvami. Bog naj bo njegova luč, njegova moč, njegova tolažba. Tako prosim zanj, za vas in vso salezijansko družino in za vse ljudi.“

- **Sotrudičnica s Koprivne, Črna na Koroškem, se srečanja ni mogla udeležiti:**

„Oprostite, ker nisem prišla na Rakovnik. Je res zelo daleč in se veliko potroši za vožnjo. Bom raje poslala za tiskovni sklad. Molim pa tako vsak dan za vse salezijance in vse duhovnike, ker je to moja dolžnost, če sem članica salezijanske družine. Salezijanske duhovnike najbolj spoštujem, ker se toliko trudite za mladino in nas vse. Bog vam povrni.“

- **Po prejemu Vestnika se je oglasila mati iz Melov:**

„Zahvaljujem se vam za prejeti Salezijanski vestnik. Težko sem ga pričakovala. Zdi se mi, da je že minilo precej časa od takrat, ko sem sprejela drugo številko. Salezijanski vestnik mi veliko pomeni. Vedno ga rada berem in iz njega črpam za moje vsakdanje življenje. Ni lahko v današnjem tempu življenja vzgajati mlade, vse jim je bolj zanimivo kot pa vera. Zato Marijo vedno prosim, naj izprosi pri svojem sinu Jezusu, da ljudje ne bomo hrepeneli samo po bogastvu tega sveta, ki mine, saj smo samo popotniki na tem svetu, naš skupen dom pa je pri nebeškem Očetu v nebesih. Od srca vam in vašim sobratom želim obilo božje pomoči. Naj sv. Janez Bosko izprosi pri Mariji, da bodo mladi vedno v sebi čutili, da je prava pot, po kateri stopajo. Luč vere, ki je zasvetila v njihovih srcih, naj gori kot neugasljivi žarek ljubezni do vsakega brata in sestre v Kristusu.“

- **Bralec s Primorske nam piše:**

„Bral sem, da so v marsikateri državi za preklinjanje predvidene kazni. Bojda so se Italijani odločili, da bodo kletev črtali iz kazenskega zakonika. Kaj vi mislite o tem?“

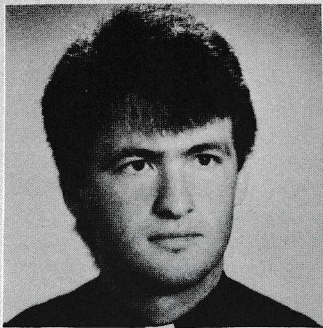
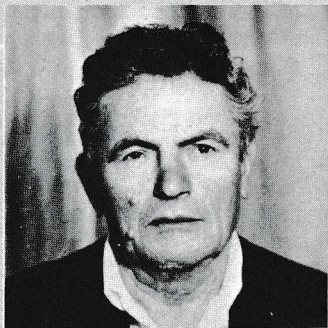
Država lahko s svojo zakonodajo odloči kot se ji zdi najboljše za ravnanje in povezanost med državljani. Zato zakon,

ki predvideva kazen za preklinjanje, za žalitev Boga, lahko je ali ga tudi ni. Naše mnenje? Z ene strani se mi zdi povsem upravičeno, da je v kazenskem zakoniku lahko zakon, ki pod kaznijo prepoveduje žalitev verskega čutenja; če je prekršek žalitev predsednika republike, tujega državnika ali drugega javnega delavca, se mi ne zdi nelogično obravnavati kot prekršek žalitev ali zasramovanje dobrega Boga, ki ga vsaka vera, ne samo katoliška, spoštuje in ljubi.

Z druge strani pa se mi zdi, da ni ravno umestno, da veličino in dobroto Boga zaščitimo s pomočjo človeškega zakona, in ga enačimo z odredbo kakor: „Kaditi je prepovedano“ ali „Prepovedano je odpadke metati po tleh“.

Kdor preklinja, pokaže, da ne ve, kaj govori. Ne razume, da kletev Boga ne prizadene, škoduje pa človeku samemu. Tak človek razodeva, da je slabo vzgojen, ker ne spoštuje čutenja drugih. Zato bi bilo dobro, da bi se državne uredbe nanašale na izobraževanje državljanov, začeniši pri bontonu.

Kljub temu kristjani v deželah, kjer je to sestavni del javnega življenja, pozdravljajo zakonodajo, ki zagotavlja čast božjemu imenu in prepoveduje preklinjanje. Prepričani smo namreč, da je zakon zato, da pomaga človeški slabosti in opozarja na pomanjkanje ljubezni. Toda človeško sožitje je lahko utemeljeno tudi na drugih merilih, ki urejajo medsebojne odnose in obnašanje.

Srečni oče ob sinu novomašniku

V letu 1933 sem se s kolegom Josipom Simuničem iz Dalmacije poslovil od obrtnih šol na Rakovniku, kjer sva skupaj preživela štiri leta prijetnega internata in trde vzgoje. Po toliko veselih in bridkih letih smo se spet našli, osiveli starčki, z velikim zadoščenjem kot po uspešni zmagi.

Josip je s trdim delom v kamnolomu preživel svojo družino. Pri tem mu je bila v veliko oporo vera, ki si jo je utrdil na Rakovniku. Bog in Marija Pomočnica sta ga nagradila s sinom duhovnikom. Sin Ivan je imel novo mašo 6. julija 1986 v kraju Donji Dolac (splitska nadškofija). Vsi bivši gojenci se veselimo z njim. Ko mu čestitamo ob tako velikem veselju, smo tudi ponosni, da je duhovnik Ivan Simunič sin salezijanskega bivšega gojenca.

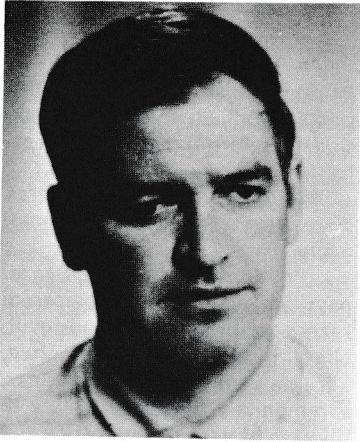
Fr. Prevc

Med otroki na Madagaskarju

S. Marjeta Zanjčkovič vsa srečna sporoča, da je že sredi dela, in ne več samo pripravnica za misijon. Skupaj s s. Marico Jelič in še tremi drugimi sestrami je že od 15. maja na pravi misijonski postaji v Amboroviju, 12 km od mesta Mahajange.

„V bližini letališča smo našle majhno začasno stanovanje, dve hišici. Tukaj čakamo, da naredijo naše dokončno stanovanje v predmestju Mahajange. Iz Italije so prišli nam na pomoč salezijanci. Če bo šlo vse po sreči, bomo morda oktobra že na svojem. Septembra bomo prevzele vodstvo osnovne šole in otroške vrtce v Antanimazajji. Skupaj z neko francosko sestro že delam v dispanzerju Zelo sem zadovoljna in si srčno želim trenutka, ko bomo tudi me imele svoj dispanzer, ki je zaenkrat še v načrtu. Ogledala sem si že tudi vasico gobavcev, kjer je okrog 40 družin. Sestra, ki pa zanje skrbi, me je bežno seznanila s težavami. Kmalu bom imela dovolj časa, da spoznam vso resničnost misijonskega dela. Pogled na mesto Mahajango je žalosten in pretresljiv: same barake iz pločevine, prepolne lačnih in podhranjenih otrok. Otroci in odrasli brskajo po smetiščih za odpadke hrane in druge stvari. Najbolj boleče je, da moremo tako malo storiti in pomagati. Strašno nemočno se čutim ob toliki revščini.

Sedaj imamo duhovne vaje. Vseh skupaj nas je iz različnih skupnosti dvajset. Smo v času počitnic, ki pa je pri nas zimska doba, zato še ni vroče, ker piha svež veter. Vse je suho, le „mange“ bujno cveto in dajo bogate sadove. Lepo sem se že privadila na klimo in okolje. Ljudje gledajo na nas s simpatijo in otroci so nam vedno za petami. Skratka, lepo se imamo in obeta se nam veliko dela.“

Nedeljsko popoldne, 14. septembra, je bilo rakovniško svetišče Marije Pomočnice nenavadno slovesno. Množica romarjev se je veselila s sestrami družbe Hčera Marije Pomočnice ob 50-letnici njihovega dela v naši domovini. V mašnem slavlju, ki je sledilo jubilejni akademiji, pa je vikar vrhovnega predstojnika salezijanske družbe, Gaetano Scervo, izročil mlademu salezijanskemu duhovniku Danilu Lisjaku misijonski križ. Od naše krajevne Cerkve je s tem prejel poslanstvo oznanjevanja in pričevanja zakoreninjenosti krščanstva na Slovenskem.

Novi misijonar – Danilo Lisjak

Sredi oktobra je Danilo, tako smo ga bili navajeni klicati, v uradnih dokumentih pa stoji, da je Danijel, poletel proti afriški deželi Ruanda. Pridružil se je skupini misijonarjev iz Slovenije oz. Jugoslavije, ki tam že delujejo: že deset let je tam usmiljenka s. Vida Gerkman, leta 1985 se ji je pridružila usmiljenka Anica Burger, ki je morala oditi iz Burundija, prav tako pa tam deluje tudi več hrvaških misijonarjev, med njimi dva salezijanca, Danko Litrić in Sebastijan Markovič.

„Dežela tisočerih hribov“

Afriška država Ruanda je po svoji površini kar desetkrat manj-

ša od Jugoslavije, po neuradnih podatkih pa šteje prek šest milijonov prebivalcev. Po gostoti naseljenosti pride na kvadratni kilometer 250 prebivalcev. Je ena najbolj naseljenih držav na svetu. Samo za primerjavo: v Jugoslaviji pride na kvadratni kilometer 86 prebivalcev, v Franciji 97.

Naravnih bogastev nima veliko, ima pa kositer in volfram. Velika večina ljudi se ukvarja s poljedelstvom, pridelovanjem kave, palmovega olja, koroze, goji banane in živinorejo. Ruanda je poznana kot „afriška Švica“, to pa predvsem zaradi urejenosti, skrbni obdelanosti zemlje, pridnosti ljudi, modrosti državne politike, urejenih cest in številnih hribov. Večina teh se povzpne na tisoč

in celo na štiri tisoč metrov.

Manjša naselja so skrita med hribi, sredi bananovih nasadov, z lepimi urejenimi vrtovi. Vsak košček zemlje je posajen in negovan.

Glavno mesto dežele, ki je postala neodvisna leta 1962, je Kigali (z nekaj več kot 180 tisoč prebivalci). Čeprav je uradni jezik francoščina, ga ljudje zelo malo uporabljajo. Raje imajo svojo domačo govorico, jezik kinyarwanda. Ruanda je ena redkih afriških držav, ki svojo narodno edinstvo utemeljuje na domačem jeziku.

Katoliški misijonarji so prišli leta 1900. Cerkev se je od takrat razširila in danes ima preko poltretjega milijona članov. Za 109 župnij skrbi 271 misijonarjev in 241 domačih duhovnikov, njim pa pomaga tisoč petsto katehistov, ki so zlasti zaposleni s poukom katehumenov, teh je blizu pol milijona. Tudi 856 sester daje nenadomestljivo pomoč pri evangelizaciji.

Upamo, da bomo o tej zanimivi deželi še več izvedeli iz pisem našega novega misijonarja.

Prehrojena pot

Preden je Danilo odšel na kratko pripravo v Belgijo, smo mu v kratkem pogovoru postavili nekaj vprašanj, da bi ga predsta-

Misjonarka s. Marjeta Zanjkovič med mladimi Malgaši

vili bralcem Vestnika. Najprej pogled na dosedanjo pot.

„Teško je v nekaj stavkih podati ves splet življenja. Moral bi se ozreti nazaj, pa kaj, ko me v tem trenutku tako zelo privlači prihodnost. — Lahko rečem, da sem imel lepo in pestro mladost (rodil se je leta 1951 v Saksidu pri Dornberku). Iz tega vrelca mladostnega doraščanja in normalnega vsakdanjega življenja na trdi kmečki zemlji sem se dokaj kmalu zavedel, da smo na vsakem koraku življenja obdarovani. Vedno bolj sem premišljal tudi o svoji vlogi v dogajanju sveta. Mlad človek misli in zori najprej mimogrede, usmerja življenje ob živih vzorih, osebnostih, ki s svojim zgledom samo po sebi vplivajo nanj. Meni, hvala Bogu, ni manjkalo takšnih živih prič.“

Te življenjske priče so morale biti zelo žive, zgovorne...

„Misel na misijone se je v meni porodila takrat, ko sem slišal za misijonsko delo mojega rojaka Ernesta Saksida. Kar pogosto sem se dopisoval z njim. Vsa pisma še hranim kot dragocen spomin. Tekla so leta študija v Želimi in na Rakovniku. Lahko rečem, da sem bil v tem času na zunaj dokaj zadržan glede tega vprašanja. Našim pokrajinskim svetovalcem pa sem vedno izrazil željo, da bi šel v misijone. Inšpektor Rudi Borštnik je zahteval, da se dve leti pomudim v domačem pastoralnem delu na Rakovniku. Iz dveh so nastala štiri in potem še eno v Cerknici. Mislim, da je bilo tako prav. Dokončna odločitev je prišla lansko jesen, ko sem pisal svetovalcu za misijone v Rim.“

Tako se je torej začelo.

„Z vednostjo inšpektorja, seveda, sem pisal vodstvu salezijanske družbe v Rimu, kjer so mi dali dve možnosti za bodoče delo. Odločil sem se za Afriko.“

Malo nenavadno, ker si bil vedno tesno povezan z misijonarjem Saksido in Brazilijo.

„Več razlogov me je vabilo

k prvi izbiri. Skušal sem biti pošten tudi do misijonarja Saksida in sem mu v pismu vse razložil.“

Na duhovništvo in ta korak si se pripravljaj v malem semenišču.

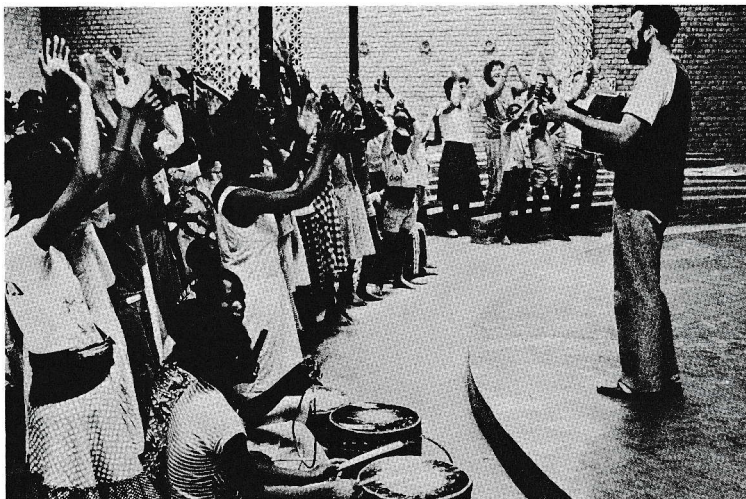
„Po enoletnem bivanju v vi-pavskem semenišču so me zaradi raznih ‚neprimernosti‘ odslovili. Nikoli nisem obsojal te odločitve, ker se mi je, grenka sicer, spremenila v blagoslov. Če ne bi bilo te, bi verjetno nikoli ne postal duhovnik in redovnik. Grenkoba me je streznila. Toda Bog, ki je eno pot zaprl, mi je potem odprl drugo. Ko me je kapelnik Jože Petrovič, bivši salezijanski gojenec, takrat na podstrešju semenišča zagledal, žalostnega kot sem bil, mi je kar naravnost rekel: ‚Fante, ti nisi za tukaj, ti moraš k don Bosku. Kar hitro poišči pot v Želimi.‘“

Je bil to prvi korak v misijone?

„Spominjam se, da sem v tistih težkih dneh čutil izredno globoko in živo navzočnost božje matere Marije. Sem kar prepričan, da me je ona pripeljala k don Bosku. To je bilo moje izkustvo vere.“

Z vsem srcem za mlade

V obeh župnijah, kjer je do sedaj deloval, na Rakovniku in v

Cerknici, je Danilo najraje bil med veroukarji, ministranti, mladimi dijaki in študenti. Radi so ga imeli, sodelovali z njim.

„Res, pri delu z mladimi, se salezijanec—duhovnik počuti doma. Na splošno se mi zdi, da sem dokaj hitro našel stik z ljudmi, tudi starejšimi. Posebej se mi je zdel dragocen stik z bolniki, pri katerih sem črpal dozorelo modrost življenja. To so žive knjige življenja.“

Delo z mladimi je pot našega posvečenja, naša askeza. To občutijo mnogi duhovniki in drugi vzgojitelji, ki ne varčujejo s svojimi življenjskimi močmi, ko gre za mladino. Mlad človek je kakor sito, ki tehta, razporeja in ne prepušča skozi karkoli. Je pa tudi občutljiv, krhka mladika, danes še posebej, ker večkrat nima tiste tople družinske zavarovanosti, kakor smo jo imeli in izkusili mi, generacija pred njimi. V množici današnjih ponudb lahko izbere tudi manj primerne. Ne bom pozabil, kako so se ob rednih mladinskih srečanjih ‚lomila kopja‘ mnenj. Mlad človek mora imeti čas in prostor, kjer se v družbi enako mislečih vrstnikov izkristalizira njegov človeški in duhovni lik. Nepozabni so ti večeri, nepozabne skupne poti v gore, duhovne vaje in srečanja. Vsak duhovnik, ki hoče v korak z mladimi, se mora nenehno izpopolnjevati, učiti, veliko študirati in se pripravljati. Ob vsem tem pa mora ostati predvsem vesel, odprt in prežet z osebno vero in zaupanjem v Boga.“

Prihodnje delo

Polet v Belgijo, prestop na letalo za Ruando in potem?

„Ne vem še točno, kam bodo potrebe usmerile moje moči. Delo bo vsekakor med mladino. Čaka me še marsikatera adaptacija, prilagajanje novemu okolju. Nekaj mesecev si bom moral lomiti jezik s francoščino

in jezikom domačinov v Ruandi. Potrebno bo prebrati kakšno bolj zahtevno knjigo. Način evangelizacije v Afriki je v glavnem podoben delu v domovini. Vzgoja katehistov je najzahtevnejše duhovnikovo delo. Sam ne zmore vsega, potrebni so mu sodelavci.“

Danes si misijonarji med seboj pomagajo, delajo v skupinah, iščejo sodelavce.

„Zelo pomembno je delo v skupini, timsko delo. Duhovno močna skupnost premore veliko. Skupnost, ki zadira skladno, je tudi privlačna, apostolsko pričevalna. Le zrela skupnost je vredna in zmogljiva pomladitve — vzbuditi nove duhovne in apostolske poklice. Skupnost se najprej gradi na močni osebni veri in molitvenem izkustvu njenega posameznega člana. Ne iščem odgovor na vprašanje, zakaj je bila sv. Terezija Deteta Jezusa največja misijonarka, a ni nikoli stopila v Afriko ali kam drugam. Koliko dobrega je mogoče storiti tudi in predvsem v domovini. „Kar človeško usmiljenje razda na poti, vrne božje usmiljenje v domovini.“ Ta stavek sem našel v spisu sv. Cezarija iz Arlesa. Ali

ne premišljamo bolj o tem, kako bi raje čimveč ohranili zase? Bog obilo povrne vsem dobrotnikom misijonov.“

Kje se boš ustavil v Ruandi?

„V začetku bom v kraju Butare, na jugu države, v bližini Burundija. To mesto je na nadmorski višini okrog dva tisoč metrov. Tu so v glavnem vse državne visoke šole. Salezijanska hiša je čisto nova, ker so jo zgradili pred nedavnim za vzgojo domačih duhovnih poklicev. Je pa še vedno prazna, ker morajo zaenkrat vsi kandidati za študij v Lubumbashi, v Zairu. Ker bom zelo blizu naših sobratov Jožeta Mlinariča in Gustija Horvata, ju nameravam, kako hitro bo mogoče, tudi obiskati. Pravijo, da ima Gusti v svojem vrtu zdravila za vse bolezni. Kam bom odšel kasneje, ko bom končal tečaj francoščine, še ne vem. Povsod pa bom računal na podporo prijateljev v ‚zaledju‘.“

Danilo, Bog s teboj!

B.K.

Naslov:

*Danilo Lisjak
Peres Salesiens
B.P. 57 BUTARE
RWANDA/AFRIQUE*

Ludvik Zabret iz Indije

V pismu 21. julija 1986 med drugim pravi:

„Letos sem mislil, da vas obiščem za kratek čas, toda nimam še svojih papirjev urejenih. Če bi pa šel iz Indije, se ne bi mogel več vrniti. Tudi vašega dežja, megle in mraza se ne bi mogel več navaditi.

Zdravje je še kar v redu, samo noge in kosti me malo mučijo. Dela je veliko pa tudi zdravja in veselja v Gospodu.

Prišel je dolgo zaželeni dež. Lani ga je bilo zelo malo in je bila velika suša, tako da jo je zmanjkovalo za pitno vodo po vaseh. Kako bo letos, bomo še videli. Dežuje samo te tri mesece, potem pa devet mesecev nič.

Imamo 40 klerikov, ki se učijo filozofijo. Nekaj jih je tudi iz drugih provinc. Delajo zelo razgibano med mladino ob nedeljah v šestih oratorijih.

Prav lepe pozdrave g. Majcenu in vsem drugim sobratom na Rakovniku in v Želimpljem.“

Ludvik Zabret

Voščilo

delegata za duhovne poklice v Cerkvi na Slovenskem

Dragi molivci za duhovne poklice! Kmalu bomo spet doživeli prelepe božične praznike in za njimi novo leto. Božič nam bo predvsem govoril o neskončni božji ljubezni do nas ljudi. Saj je Kristus zaradi nas ljudi in zaradi našega zveličanja postal človek, zaradi nas je vzel „podobo hlapca nase“. Zato morajo biti božični prazniki za nas vse predvsem dnevi hvaležne ljubezni do božjega otroka v jaslicah. In srečni moramo biti, da smo odrešeni in smo smeli postati božji otroci. In ob tej sreči bomo mislili na tiste, ki še niso deležni te milosti, ker jim ni bilo dano, da bi se srečali z duhovnikom, redovnikom, redovnico, misijonarjem, misijonarko, ki bi jim približali resnico o Odrešeniku sveta. Preprosto zato, ker jih ni ali jih je premalo. Zato ravno o božiču lahko znova premislimo in poživimo nalogo, ki jo ima vsak izmed nas, da delamo in predvsem molimo za duhovne poklice, ki bodo Odrešenika približali tudi tistim, ki so danes daleč od njega. Ob jaslicah bomo to še lažje storili.

Za novo leto vam vsem, bratje in sestre, želim obilje božjega blagoslova, zdravja, sreče in miru. Naj vas božja ljubezen spremlja skozi vse leto. Ob novem letu bi se vam rad v imenu Cerkve na Slovenskem pristrčno zahvalil za vse vaše molitve in za vse vaše trpljenje, ki ga združeni z Jezusom darujete za rast duhovnih poklicev med nami. Te dni smo dobili iz Rima statistične podatke, iz katerih je razvidno, da duhovni poklici na celotni ravni Cerkve spet iz leta v leto naraščajo, posebno še v Afriki in Južni Ameriki, pa tudi celo v Nemčiji in mnogih drugih evropskih deželah. Vsa ta rast pa je odvisna v veliki meri tudi od vaših molitev. Zato bomo v novem letu z veseljem spet nadaljevali svoje vzvišeno poslanstvo.

V Ljubljani, 6. novembra 1986.

*+ Stanislav Lenič
pomožni škof*

Mesečni nameni

ZA JANUAR:

Ker je mesec januar še ves v božičnem razpoloženju in se še spominjamo Svete Družine, zato v tem mesecu molimo za dobre krščanske družine, ki bodo svojim otrokom znale lepo govoriti o duhovnih poklicih in jih navduševati zanje.

ZA FEBRUAR:

Na začetku tega meseca se spominjamo, kako je Marija Jezusa darovala v templju. Molimo za starše, ki bodo z veseljem darovali svoje otroke za duhovniški ali redovniški poklic.

ZA MAREC:

Sredi meseca marca je praznik sv. Jožefa. Prosimo njega, da nam izprosi od Boga redovnih bratov, ki bodo s svojim požrtvovalnim delom in zglednim življenjem širili božje kraljestvo na zemlji.

Voditeljeva beseda

Spoštovani molivci!

Po tej poti ste na nov način prejeli molitveni namen kar za tri mesece. Tako boste tudi naprej dobivali Salezijanski vestnik vsake tri mesece. Če bi kdo prejemal preveč izvodov ali premalo, naj mi takoj sporoči. Tudi vse spremembe naslovov, umrle in nove molivce sporočajte na moj naslov, kakor dosedaj. Po don Boskovi želji boste Salezijanski vestnik prejemali kot dar.

Če pa kdo more prispevati za tisk in poštino, se priporočamo.

Prav z veseljem bomo objavljali tudi vaše dopise, če kdo želi kaj napisati in se nanaša na duhovne poklice. Na vsa vaša pisma vam bom skušal redno odgovorjati. Ostanimo še naprej povezani v molitvi in s pismi.

Če bomo imeli duhovne vaje tudi še pred veliko nočjo, bomo to objavili v verskem tedniku „DRUŽINI“.

Za lepe božične praznike želim vsem zvestim molivkam in molivcem obilo milosti in duhovnega veselja, za novo leto 1987 pa Marijino varstvo! Pri jaslicah pa ne smemo pozabiti naših bolnih, ostarelih in osamljenih molivcev. Naj tudi oni občutijo v svojih srcih radost božičnih praznikov!

Vsem prav lep pozdrav!

JOŽE PUNGERČAR

ŽELIMLJE 46

61292 IG pri LJUBLJANI

SIN REDOVNIK, HČERKA REDOVNICA?

Poleg vseh mogočih kriz, ki jih doživljamo, glavni vzrok vseh je kriza vrednot, imamo v Sloveniji znova tudi krizo duhovnih poklicev.

Salezijanci smo letos od žalosti onemeli ob primeru dveh fantov, ki sta že napisala prošnjo za Želimlje, pa so enega starši skoraj s silo zadržali. In koliko je takih in podobnih primerov! Kaj se dogaja med nami? Zakaj je ta kriza vrednot?

Ob preišljevanju teh vprašanj mi je prišlo v roke dvoje zanimivosti iz don Boskovega življenja. Tudi on se je srečeval s številnimi družinami, ki so se vpraševale, ali je redovniški poklic za družino sreča ali nesreča...

Glede duhovniškega poklica je don Bosko jasno povedal svoje prepričanje z besedami: „Največji dar, ki ga Bog lahko da družini, je sin duhovnik.“

Za druge duhovne poklice pa so značilne tele njegove besede: „Kadar otrok zapusti družino, da postane salezijanec (salezijanka), zavzame Jezus sam njegovo mesto v hiši.“

O redovniškem poklicu pa je takole pisal: „Kdor postane redovnik (redovnica), se zdi, da ga nič ne skrbi za starše. In vendar bo pozneje lahko dal kak nasvet domačim, ki bo veljal več kot zlato. Njegova molitev bo lahko prinašala družini veliko sreče, tudi materialno blagostanje. Kolikokrat so starši prejeli veliko milosti, ne da bi vedeli od kod in zakaj. Zelo verjetno so bile te milosti sad molitev sina ali hčere v samostanu.“

In potem... in potem, nadaljuje don Bosko, mislite, da Bog, ki poplača kozarec hladne vode, če ga damo v njegovem imenu, ne bo nagradil staršev za žrtev, ki je bila tako težka za njihovo srce?!

S. Enriketa Sorbone (HMP)

pripoveduje, kako jo je don Bosko povabil, naj gre v noviciat za redovnico. Ko je zvedel, da ji je nedavno umrla mati in da ona sedaj kot najstarejša nadomešča mamo svojim šestim mlajšim bratcem in sestricam, jo je kljub temu nagovarjal, naj gre v samostan. Dekle je sicer res že pred materino smrtjo mislila na to, toda sedaj se ji je zdelo, da je to nemogoče. In vendar, v manj kot enem mesecu ji je oče dal dovoljenje, in Enriketa je vstopila k sestram v Mornese. Sama je pozneje povedala, da je oče z neizmerno žrtvijo, a krščansko sprejel njen poklic. Bog pa ga je poplačal še bolj velikodušno, kakor bi mu mogla ona sama pomagati pri otrocih, če bi ostala doma.

Pa še slovenski primer: pripovedovala mi ga je te dni dobra sotrudnica, ki je bila v nedeljo 21. septembra na blagoslovitvi delno obnovljene cerkve svete Neže nad Libojami. Med prigrizkom pride s sorodnico mimo mlad duhovnik in se ji prijazno nasmehne. Zanimala se je pri sestrični, kdo bi bil ta duhovnik. Bil je edini sin staršev, ki dolgo nista imela otrok. Nekoč je mož — ne preveč veren — vzdihnil: „Oh, če bi imela vsaj enega sina, pa čeprav bi postal duhovnik!“ Bog ga je uslišal — na vsej črti.

Ivan Zupan

KONČALI SO SVOJ APOSTOLAT MOLITVE NA ZEMLJI IN ODŠLI V LEPŠE ŽIVLJENJE

Novak Marija, Bratonci - Zupan Alojzij, Horjul, organist in oče duhovnika - Mohorič Neža, Babno polje - Rugelj Frančiška, Voglje - Krnša Franc, Gorje - Razpotnik Minka, Šemnik - Levičnik Tilka, Izlake - Gros Jožefa, Radohova vas - Babnik Ivanka, Smlednik - Urh Jožefa, Begunje pri Cerknici - Kralj Vera, Maribor - Lečnik Marija, Zg. Voličina - Pirš Ana, Ljubljana - Selak Zofka, Boštanj - Gombi Ana, Kamnica - Mlakar Terezija, Prihova - Mujdrica Barica, Bratonci-Beltinci, mati duhovnika - Šmid Rozalija, Slov. Konjice - Šaruga Jože, Trstenik, salezijanec - Čopelnik Kristina, Ravne na Koroškem.

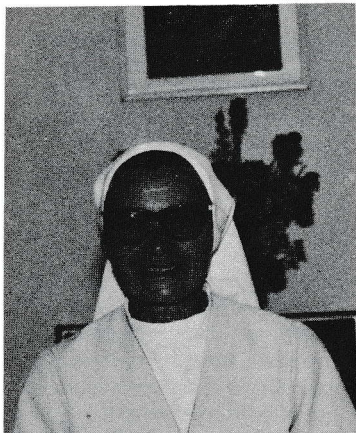
Naj počivajo v božjem miru in pri Bogu nadaljujejo svojo molitev za nove duhovne poklice. Za te in vse druge rajne molivce se vsakega zadnjega v mesecu, ko se spominjamo don Boskove smrti, daruje sv. mašo, vsi se jih pa spominjajmo v molitvi in jih priporočajmo božjemu usmiljenju.

NEKA MATI TAKOLE PRIPOVEDUJE:

„Ko sem bila še mlada, sem želela k sestram v samostan. Tedaj pa je nastopila druga svetovna vojna in krenila sem po drugi poti. Poročila sem se in rodila deset otrok, izmed katerih sta dva umrla že v prvih mesecih življenja. Ko pa sem bila znova noseča, mi je prijateljica podarila neko versko knjižico. V njej sem na zadnji strani našla lepo molitev za duhovne poklice, ki sem jo od tistega dne molila dan za dnem in jo molim še danes. Rodila sem torej deklico.“

Ko je bila stara sedemnajst let, mi je nekega dne rekla: „Mama, v samostan grem! Imaš kaj proti?“ Objela sem jo in ji razodela, da že sedemnajst let molim za duhovne poklice.

Kmalu je hčerka vstopila v samostan. Srečna je in vesela.“

Julijana Špur

Dolgoletna misijonarka v Braziliji, salezijanska sestra Julijana Špur, je 28. septembra 1986 zaključila svojo misijonsko pot, dolgo in delavno.

Rodila se je 19. junija 1907 v Krapju pri Ljutomeru. Pri dvajsetih letih se je poslovila od domovine in v osrednji hiši družbe Hčera Marije Pomočnice začela svoje redovno življenje. Noviciat je zaključila s prvimi zaobljubami 5. avgusta 1930 v Nizzi Monferrato. Tri leta je delala v kraju Casale, Italija, in leta 1934, v letu prištetja Janeza Boska med svetnike in velikega razmaha misijonskega navdušenja med salezijanci in salezijankami, odpotovala v Brazilijo.

Dvanajst let je bila v Sao Paulu, v zavodu sv. Neže, nato pa po ustanovah, ki jih vodijo sestre: Anapolis, Campos, Brazilija—DF in Uberlandia, kjer je preživela devetnajst let. V letu 1972 je zadnjikrat obiskala Slovenijo, da je obiskala grob svoje rodne sestre salezijanke s. Agneze in se na poti nazaj ustavila v Združenih državah, kjer je živel njen brat. Pred dvema letoma je odšla v Silvanio, zadnje postajo njenega življenja.

Inšpektorica s. Maria de Gloria Almeida je zapisala: Ponižna in dobra sestra Julijana, katehistinja, izredna delivka sv. obhajila,

voditeljica petja in ministrantov, neutrudljiva sestra pri svojih 79 letih ni bila nikdar brez dela: bila je Marta, ko je od šolskega katedra, kjer je poučevala angleščino, fiziko in kemijo vsa zadovoljna hitela v gospodarsko poslopje ali na mali vrt, ki ga je obdelovala z veliko zavzetostjo, in vedno Marija v srečni duhovni ustvarjalnosti v času skupne molitve in v nenehnem združenju z Bogom in Marijo, ki jo je strastno ljubila.

V nedeljo, 28. septembra, je po popoldanskem češčenju odšla k maši v župnijsko cerkev. Ko je hitela po pločniku, jo je mimo vozeči traktor stisnil k steni bližnje hiše. Udarec vozila in zid, ki se je zrušil nanjo, sta prekinila nit življenja. Napori zdravnikov v bolnišnici Marije Pomočnice so bili zaman.

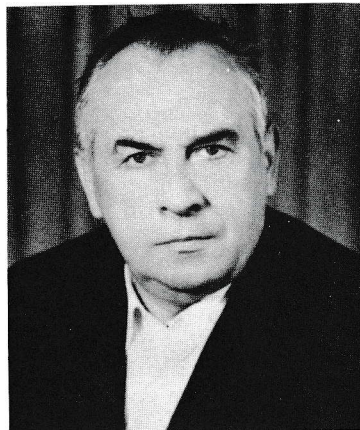
Poslednje slovo je pokazalo, kako priljubljena je s. Julijana bila. Nepretrgana vrsta ljudi, starejši in mlajši, premožni in revni, predvsem ti so bili njej najbolj dragi, sestre iz mnogih zavodov in več duhovnikov jo je spremilo na zadnji poti. Sv. mašo je daroval nadškof iz Goianie.

V brazilsko zemljo, ki jo je rajna sestra ljubila kot drugo domovino, je bilo položeno dragoceno seme, ki bo tudi po smrti rodilo bogate sadove krščanskega življenja ter duhovniških in redovniških poklicev.

HMP

Jože Šaruga

Po kratki usodni bolezni, ki se je pripravljala več let in prinašala s seboj vsakodnevno trpljenje, je 31. oktobra 1986 v jeseniški bolnišnici umrl salezijanski pomočnik Jože Šaruga. Ob udeležbi številnih slovenskih in hrvaških salezijancev, prijateljev in znancev s Trstenika, kjer je preživel zadnjih devet let, ter sorodnikov smo se od njega po-

slovili 4. novembra na trsteniškem pokopališču. Pogrebni obred in daritev sv. maše je vodil inšpektor Anton Košir. Ob njem sta somaševala ravnatelj trsteniške skupnosti Avguštin Jakob in rodni brat rajnega Anton Šaruga, duhovnik mariborske škofije, ter prek petdeset drugih duhovnikov. V homiliji je spregovoril Alojzij Slavko Snoj.

Rajni salezijanec Jože Šaruga se je rodil 13. januarja 1917 v Beltincih, v verni krščanski družini, staršem Ivanu in Ani roj. Slavič. Trije sinovi so odgovorili božjemu klicu in si izbrali duhovni poklic. Starejši brat dr. Matija je umrl leta 1955, ko je v Rimu opravljal zaupne naloge pri Svetem sedežu.

„Močno versko ozračje v domači družini in pastoralno razgibani beltinski župniji je nadarjenemu Jožetu pomagalo, da je zgodaj odkril vrednost prijateljstva z Jezusom v tabernaklju domače cerkve. Jezus je postal pozoren na to Jožetovo prijateljstvo. Vedno jasneje ga je vabil, naj zapusti skrbi tega življenja in se po zgledu starejšega brata in desetine drugih iz beltinške župnije posveti samo njemu. Brat Matija mu je pokazal pot v don Boskovo družbo,“ je v slovesu dejal inšpektor Košir.

Osnovno šolo je končal v do-

mačem kraju, bil salezijanski gojenec najprej pri Kapeli, nato na Rakovniku in leta 1939 začel noviciat na Radni pri Sevnici. Naslednje leto, 20. oktobra 1940, je naredil prve zaobljube in postal salezijanec. Tri leta kasneje je Bogu obljubil zvestobo za vse življenje.

Kot salezijanec je skoraj 26 let deloval v različnih zavodih na Hrvaškem: Zagrebu, Marijinem Dvoru, na Reki, Zadru in Podsedu. Opravljal je službe vrtnarja, zakristana in predvsem kuharja v vzgojnih zavodih, nekaj let tudi po župnijah. Za delo na Hrvaškem se mu je zahvalil salezijanec Franjo Gulešić. Leta 1966 je prišel v Slovenije in v zelo težkih razmerah skrbel za kuhinjo v nastajajočem zavodu v Želimljem. Z občasnimi pomočniki je pripravljaval hrano za delavce in gojence, do 140. Leta 1974 je odšel v Sevnico in tri leta zatem na Trstenik. Tu je vztrajal ob štedilniku vse do zadnje bolezni.

Salezijanski pomočnik Jože Šaruga je bil znan po veliki delavnosti, od jutra do pozne noči, pri tem pa je bil vedno vesel, urejen in načrten. Vendarle ni postal suženj dela. Za Boga, vsakdanjo mašo, premišljevanje, molitev je imel vedno dovolj časa.

Čutil je s Cerkvijo in salezijansko družbo. Iskreno je spoštoval papeža in škofo. Vedno je našel čas za spremljanje verskega tiska. Veselil se je vsake novice iz domačega kraja in ostal vse življenje tesno povezan z rojstno župnijo.

S smrtjo Jožeta Šaruge je nastala velika praznina v vrstah don Boskovih pomočnikov. Še bolj se je skrčilo njihovo število. Večina mlajših salezijancev inšpektorije sv. Cirila in Metoda je bila deležna njegove skrbi in podpore. Zato mu izrekamo zahvalo za njegov zgled in požrtvovalnost.

B.K.

DUHOVNE VAJE ZA FANTE V ŽELIMLJEM MED POLLETNIMI POČITNICAMI PO NASLEDNJEM SPOREDU:

1. skupina od 17. do 20. januarja (za 7. in 8. razred)
2. skupina od 21. do 24. januarja (za 7. in 8. razred)
3. skupina od 25. do 28. januarja (za 5. in 6. razred)
4. skupina od 28. do 31. januarja (za 7. in 8. razred)
5. skupina od 1. do 4. februarja (za 7. in 8. razred)
6. skupina od 4. do 7. februarja (za 5. in 6. razred)

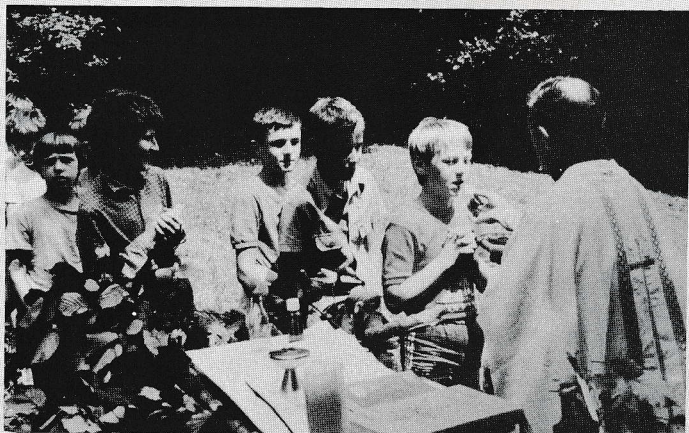
Duhovne vaje se prično prvega dne ob 12. uri in končujejo s kosilom zadnjega dne.

Za fante iz 5. in 6. razreda bosta še dve skupini v postnem času in sicer:

1. skupina od 20. do 22. marca (3. postna nedelja)
2. skupina od 27. do 29. marca (4. postna nedelja)

Za ti dve skupini velja: Začetek v petek zvečer ob 18. uri, zaključek v nedeljo s kosilom.

Prijave pošljite na naslov: Dom duhovnih vaj
Želimlje 46
61292 IG (tel. 061/662-426)

Spoštovani prijatelji, bralci Salezijanskega vestnika. Dobra knjiga je vredna več kot označuje njena cena. Na poseben način to velja za versko-vzgojne knjige, tako za otroke kot za odrasle. Prepričani smo, da boste prav vi, ki se zanimate za don Boskovo vzgojno delo, z veseljem segli po naših knjižnih izdajah. V zbirki Mladinska knjižnica sta na razpolago dve novi deli. Izšla je tudi napovedana peta knjiga v zbirki Družinska knjižnica. Dobra knjiga je darilo, ki ima trajno vrednost.

Ida Luthold-Minder
VERENA IN URŠKA NAJDETA SREČO
800 din

Ilustrirana vzgojna povest za otroke. Opisuje življenje dveh deklic, Verene in Urške. Verena kljub težki bolezni doživlja božjo bližino. Po njenem ozdravljenju se je tudi v družini nekaj premaknilo. Skupaj so se lahko pogovarjali o božjih stvarih. Na počitnicah je Verena pridobila Urško, da je začela obiskovati verouk. Življenje in delo obeh deklic navduši vsakogar, ki se z njima sreča. Tudi mladega ali odraslega bralca.

Pobarvanka **POGOVOR Z JEZUSOM**, 500 din
Svetovno znana slikarka Annie Vallottin na 28 straneh shematično predstavlja otrokom 20 evangelijskih odlomkov. Pod skicami je svetopisemsko besedilo, ki ga lahko preberejo otroci sami ali pa starši. Posamezne skice je treba pobarvati in opremiti z odgovarjajočim besedilom. Ob srečanju s svetopisemskimi osebami in dogodki poglabljajo svoje versko znanje in spoznavajo Jezusova dela.

Monika Nemetschek
BOG V ŽIVLJENJU OTROKA
versko-vzgojni priročnik za starše, 800 din

Pisateljica je profesorica verouka in ima dolgotletne izkušnje na versko-vzgojnem področju. Staršem želi pomagati, da bi v družini ustvarili versko ozračje in otrokom na primeren način posredovali krščansko vero. Na tisoče otrokovih vprašanj je za starše nenehen izziv za tehtne, modre in življenjske odgovore. S svojim pričevanjem otroku pomagamo, da lažje pride do življenjske trdnosti in „koščka nebes“.

